Nr. 39. **Lublin, dnia 30 listopada 1928 r.** **Rok IX.**

LVBELSKI DZIENNIK WOJEWÓDZKI

Cena niniejszego numeru wynosi 75 groszy. Prenumerata Dziennika Wojewódzkiego na IV kwartał b. r. wynosi 6 zł. Dziennik Wojewódzki przyjmuje ogłoszenia instytucyj społecznych i użyteczności publicznej, zaś od osób prywatnych tylko takie które wynikają ze stosunku do władz rządowych i wymienionych instytucyj. W ogłoszeniach opłata za wiersz drobnego pisma jednoszpaltowego lub jego miejsce 50 groszy, za szpaltę 30 zł. Za jednokrotne ogłoszenie o zagubionych dokumentach liczy się 2 zł. 50 gr., a za trzykrotne 7 zł. 50 gr. Za ogłoszenie o rejestracji stowarzyszeń 5 zł. Wszelkie należności należy wpłacać do Pocztowej Kasy Oszczędności na konto czekowe Nr. 100.200.

Redakcja i Administracja: Gmach Urzędu Wojewódzkiego Niecała Nr. 14, drzwi Nr. 56 (parter).

Numer niniejszy jest poświęcony w szczególności sprawie Kongresu Przeciwalkoholowego w Lublinie, ponadto zawiera protokół konferencji w sprawach aprowizacyjnych.

A. Dział Urzędowy

I. Rozporządzenia i zarządzenia z mocą obowiązującą.

396. **Obwieszczenie Wojewody Lubelskiego w sprawie nadawania medalu pamiątkowego za wojnę 1918 — 1921 r.**

II. Okólniki instrukcje i inne zarządzenia wewnętrzne.

397. **Pismo okólne Wojewody Lubelskiego do Panów Starostów Powiatowych Województwa Lubelskiego i do Panów Prezydentów miast Lublina, Siedlec i Chełma — w sprawie VIII Polskiego Kongresu Przeciwalkoholowego w Lublinie.**
398. Pismo okólne Wojewody Lubelskiego do wszystkich Panów Starostów Powiatowych w sprawie ponownego wstrzymania ściągania przez P. Bank Rolny rat pożyczek na odbudowę, płatnych w d. 1.XII.27 r. a podlegających umorzeniu.
399. **Pismo okólne Wojewody Lubelskiego do Panów Starostów Powiatowych Województwa Lubelskiego w sprawie wykupu krajowego surowca tytuniowego ze zbioru roku 1928.**
400. Pismo okólne Wojewody Lubelskiego do Panów Starostów Powiatowych Województwa Lubelskiego w sprawie instrukcji o przechowywaniu i magazynowaniu olejów mineralnych.
401. Wykaz zarejestrowanych cechów na terenie Województwa Lubelskiego.

B. Dział nieurzędowy.

III. Komunikaty, wydawnictwa zalecane i inne ogłoszenia.

402. Pismo okólne Wojewody Lubelskiego do P. P. Starostów Powiatowych, Przewodniczących Wydziałów Powiatowych, Prezydentów, Burmistrzów oraz Wójtów Gmin w sprawie zalecenia trzech słowników: ortograficznego, wyrazów obcych i skrótów wydanych przez Księgarnię nakładową M. Arcta w Warszawie.
403. **Protokół konferencji poświęconej sprawom aprowizacyjnym odbytej w dniu 13 października 1928 roku w Lubelskim Urzędzie Wojewódzkim.**
404. Statut Komunalnej Kasy Oszczędności pow. Włodawskiego.

C. Ogłoszenia.

1. Konkurs na posadę inżyniera miejskiego. 2. Konkurs na posadę drogomistrza w Wydziale Powiatowym w Puławach. 3. Założenie gminnych kas pożyczkowo-oszczędnościowych. 4. Postępowania spadkowe. 5. Licytacje majątków ruchomych i nieruchomych. 6. Zagubione dokumenty, 7. Różne.

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

I.

Rozporządzenia i zarządzenia z mocą obowiązującą.

396.

Obwieszczenie Wojewody Lubelskiego
w sprawie nadawania medalu pamiątkowego za wojnę 1918 — 1921 r.

L. 18796/Pr.

Na podstawie § 3 Rozporządzenia Ministra Spraw Wojskowych z dn. 21 października 1928 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych oraz Ministrem Sprawiedliwości o sposobie nadania Medalu Pamiątkowogo za Wojnę 1918—1921 r. (Mon. Pol. N. 253 z dn. 2/XI 1928, poz. 600) ogłaszam poniżej pełny tekst rozporządzenia Rady Ministrów z 21 września 1928 r. o Medalu Pamiątkowym za wojnę 1918—1921 r. (Mon. Pol. N. 233, poz. 533 z dn. 9/X 1928) oraz §§ 1, 2 i 4 powołanego na wstępie Rozporządzenia Ministra Spraw Wojskowych.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 21 września 1928 r. o Medalu Pamiątkowym za Wojnę 1918—1921 r.

Na podstawie art. 18 dekretu z dnia 3 stycznia 1918 r. (Dz. Pr. Nr. 1 poz. 1) zarządza się co następuje:

§ 1.

W celu przekazania pamięci potomnych wysiłku Narodu o utrwalenie niepodległości i zabezpieczenie granic Ojczyzny w wojnie 1918 — 1921 r. ustanawia się Medal Pamiątkowy za Wojnę 1918—1921.

§ 2.

Medal o średnicy 35 mm. wybity w bronzie posiada: na stronie prawej wizerunek orła państwowego z krzyżem orderu wojskowego „Virtuti Militari", zawieszonym na wstędze na szyji, po bokach daty 1918—1921; na stronie odwrotnej w wieńcu dębowym dwuwierszowy napis „Polska Swemu Obrońcy".

Medal noszony jest na lewej piersi po Medalu za Ratowanie Ginących, a przed orderami i odznaczeniami zagranicznemi oraz przed innemi medalami polskiemi, na wstążce z mory szerokości 37 mm. Srodek wstążki stanowi pionowy pas niebieski koloru wstążki orderu Virtuti Militari szerokości 13 mm., po bokach tego pasa biegną pionowe paski symetrycznie rozmieszczone w następującym porządku: najbliżej czarny pasek szerokosci 2 mm., następnie biały szerokości 2 mm., poczem amarantowy koloru wstążki Krzyża Walecznych szerokości 5 mm., w końcu biały szerokości 2 mm. Wstążka obramowana jest z obu stron paskiem koloru niebieskiego.

§ 3.

Prawo otrzymania medalu służy tym, którzy w okresie od 1 Listopada 1918 r. do 18 marca 1921 r.:

a) jako żołnierze:

1) polegli lub byli ranni bez względu na czas trwania ich służby,
2) zmarli skutkiem choroby, nabytej w polu, lub z powodu niesienia rannym i chorym żołnierzom pomocy sanitarnej bez względu na czas trwania ich służby,
3) conajmniej przez trzy miesiące pełnili służbę w formacjach linjowych w polu, względnie jako ochotnicy po wezwaniu Rady Obrony Państwa z dnia 3 lipca 1920 r. pełnili służbę w formacjach linjowych w polu przynajmniej przez dwa miesiące,
4) conajmniej przez pięć miesiępy pełnili służbę czynną;

b) jako osoby cywilne:

1) współdziałając (ochotniczo lub w wykonywaniu swego obowiązku służbowego) z wojskiem w polu, polegli lub byli ranni bez względu na czas trwania ich służby,
2) zmarli skutkiem choroby, nabytej przy współdziałaniu z wojskiem w polu, lub z powodu niesienia żołnierzom pomocy sanitarnej, bez względu na czas trwania ich służby,
3) conajmniej przez pięć miesięcy współdziałali z wojskiem w polu, względnie nieśli żołnierzom w polu pomoc sanitarną lub duchową,
4) conajmniej przez dziewięć miesięcy nieśli pomoc sanitarną żołnierzom w kraju, względnie współdziałali z wojskiem w kraju w zabezpieczeniu mienia wojskowego;

c) jako cudzoziemcy współdziałali z wojskiem polskiem w polu.

§ 4.

Osoby, którym prawo do medalu zostało przyznane, nabywają medal na koszt własny.

§ 5.

Medal będzie wybity przez Mennicę Państwową.

§ 6.

Prawo przyznawania medalu przysługuje Ministrowi Spraw Wojskowych, który uprawnienia swoje może przelać na władze mu podległe.

§ 7.

Prawo do medalu tracą uprawnieni do posiadania go w wypadkach, w których wedle obowiązujących ustaw karnych wskutek skazania karno-sądowego następuje utrata orderów i odznaczeń.

Osobom, którym wedle obowiązujących ustaw karnych nie mogą być przez czas trwania skutków karno-sądowego skazania nadane ordery i odznaczenia, nie może być przyznany medal przed ustaniem tych skutków.

§ 8.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wojskowych w porozumieniu z zainteresowanymi Ministrami.

§ 9.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów
(—) *K. Bartel.*

Kierownik Ministerstwa Spraw Wojskowych
(—) Daniel Konarzewski.

W myśl powołanego wyżej Rozporządzenia Ministra Spraw Wojskowych tryb postępowania w sprawie uzyskanie prawa do medalu oraz jego nadania uregulowany został następująco:

§ 1. Prawo do medalu przyznają:

A. Osobom wojskowym w służbie czynnej:

a) przynależnym służbowo do formacyj, podległych dowódcom dywizyj — dowódcy dywizyj;

b) przynależnym służbowo do dowództw okręgów korpusów i formacyj podległych dowódcom okręgów korpusów, a nie podpadających pod punkt a) — dowódcy okręgów korpusów;

c) przynależnym służbowo do Ministerstwa Spraw Wojskowych i instytucyj Ministerstwu Spraw Wojskowych bezpośrednio podległych szefowie poszczególnych departamentów (organów równorzędnych) względnie szefowie wymienionych instytucyj o uprawnieniach dowódców dywizyj; przynależnym służbowo do instytucyj, które w skład Ministerstwa Spraw Wojskowych nie wchodzą — szefowie tych instytucyj o uprawnieniach dowódców dywizyj; o ile szef danej instytucji nie posiada uprawnień dowódcy dywizji, prawo do medalu przyznaje następny z koleji przełożony, posiadający uprawnienia dowódcy dywizji;

d) dowódcom i szefom, którzy podlegają bezpośrednio Ministrowi Spraw Wojskowych — Minister Spraw Wojskowych;

B. osobom wojskowym w stanie nieczynnym — Szef Biura Personalnego Ministerstwa Spraw Wojskowych;

C. osobom wojskowym w rezerwie, pospolitem ruszeniu i w stanie spoczynku — dowódcy okręgów korpusów, właściwie dla tych osób według ich przynależności do powiatowej komendy uzupełnień (P.K.U.);

D. osobom, które nie pozostają w żadnym stosunku do powszechnego obowiązku wojskowego, zamieszkałym w kraju — dowódcy tych okręgów korpusów, na obszarze których osoby te mają miejsce zamieszkania; zamieszkałym zagranicą oraz cudzoziemcom Szef Biura Personalnego Ministerstwa Spraw Wojskowych.

§ 2. Celem uzyskania prawa do medalu należy przedłożyć dokumenty lub uwierzytelnione odpisy, stwierdzające, że petent odpowiada jednemu z warunków, przewidzianych w § 3 Rozporządzenia Rady Ministrów.

Osobom wymienionym w pkt. A. § 1 niniejszego rozporządzenia zostaje przyznane prawo do medalu na podstawie dokumentów ewidencyjnych; osobom wymienionym w pkt. C. § 1 właściwe powiatowe komendy uzupełnień wystawiają na podstawie wniesionych do tychże komend próśb zaświadczenia, stwierdzające posiadanie warunków i przesyłają je do dowództwa danego okręgu korpusu; osoby wymienione w pkt. B. i D. § 1 wnoszą prośby z potrzebnemi załącznikami do Biura Personalnego Ministerstwa Spraw Wojskowych, względnie do dowództwa właściwego okręgu korpusu.

§ 4. Nadanie medalu należy ogłosić w pierwszym rozkazie dziennym każdego miesiąca, przyczem lista osób, którym medal został nadany, winna zawierać nazwiska w porządku alfabetycznym z wymieniem przynależności służbowej, względnie miejsca zamieszkania.

Nadanie medalu ogłasza dowódca dywizji w rozkazie dywizyjnym, dowódca okręgu korpusu w rozkazie dowództwa okręgu korpusu, szefowie wymienieni w pkt. c i d § 1 w rozkazie dziennym Ministerstwa Spraw Wojskowych.

Nadanie medalu stwierdzają w legitymacjach oficerów, względnie książeczkach wojskowych władze uprawnione do wystawiania legitymacyj, względnie książeczek wojskowych, podając nazwę medalu, władzę nadającą, numer i datę rozkazu. Osobom które nie posiadają legitymacyj, ani książeczki wojskowej, należy wystawić osobne zaświadczenie według wzoru Nr. 1.

Lublin, dn. 28 listopada 1928 r.

Wojewoda Lubelski
(—) *A. Remiszewski.*

II.

Okólniki, instrukcje i inne zarządzenia wewnętrzne.

397.

Pismo okólne Wojewody Lubelskiego do Panów Starostów Powiatowych Województwa Lubelskiego i do Panów Prezydentów miast Lublina, Siedlec i Chełma — *w sprawie VIII polskiego Kongresu Przeciwalkoholowego w Lublinie.*

L. 5829/Z.

W dniu 8 i 9 grudnia w Lublinie w sali Rady Miejskiej odbędą się obrady VIII Polskiego Kongresu przeciwalkoholowego.

Sprawa walki z alkoholizmem należy do jednej z najważniejszych dziedzin akcji społecznej, a uświadamianie szerokich mas o dotkliwych stratach jakie alkoholizm powoduje wśród społeczeństwa w jego zdrowiu fizycznem i moralnem, oraz w jego dobrobycie, powinno stać się nakazem dla każdego, kto tylko może wpływem swoim przyczynić się do zwalczania tej choroby społecznej.

Nie wątpiąc, że Panowie Starostowie i Panowie Prezydenci należycie doceniają doniosłość walki z alkoholizmem, proszę Panów o możliwe najszersze rozpowszechnienie wiadomości o mającym się odbyć Kongresie za pośrednictwem wszelkich instytucji i osób, które Panowie uznają za powołane do wymienionej akcji, tak aby Kongres zyskał możliwie dużą liczbę uczestników.

Lekarze rządowi i samorządowi powinni też wziąć udział w Kongresie i ze swej strony propagować liczne w nim uczestnictwo.

Na Kongresie wygłoszone zostaną następujące referaty:

Prof. dr. Paweł Gantkowski (Poznań). Referat wstępny.

Ks. Kanonik Jan Władziński (Lublin). Z dziejów walki z alkoholizmem w Polsce.

Irena Puzynianka, (Warszawa). Zadania kobiety w walce z alkoholizmem.

Dr. Witold Chodźko (Warszawa). Zadania społeczeństwa ciał ustawodawczych i Rządu w walce z alkoholizmem.

Prof. dr. Rafał Radziwiłłowicz (Wilno) XIX Międzynarodowy Kongres Przeciwalkoholowy w Antwerpji i XX Kongres w Warszawie.

Inż. Stanisław Korczyński (Lublin). Alkoholizm i sprawa robotnicza.

Dr. Kuropatwiński Aleksander (Drohiczyn Poleski). Jak zwolnić budżet Państwa z pęt alkoholizmu?

Ks. Dr. Korniłowicz (Lublin). Idea Abstynencji.

Dyrektor Br. Duchowicz (Lwów).

Ks. M. Kuznowicz T. J. „Szkoła i walka z alkoholizmem".

Ks. Dr. J. Ciemniewski (Lwów). „Kilka wytycznych z pracy doświadczalnej w walce z alkoholizmem wśród młodzieży". „Młodzież szkolna i walka z alkoholizmem".

P. Olgierd Grzymałomski (Warszawa). „Harcerstwo, a walka z alkoholizmem. Metody i środki działania".

Prof. Dr. Stanisław Władyczko (Wilno). W sprawie Związku Polskiego lekarzy abstynentów".

Dyrektor Witold Łuniewski (Tworki). W sprawie haseł propagandowych.

Dr. Stanisław Deresz (Tworki). O leczeniu alkoholików.

Stefanja Bojarska (Więcbork). „Jak się przedstawia alkoholizm na Pomorzu".

P. Z. Strzemżalski, sekretarz magistratu w Łowiczu: „Rola Samorządu w walce z alkoholizmem".

Red. Jan Szymański: „Walka z alkoholizmem w Polsce".

P. Gallert (Białystok). „Kolejarze w walce z alkoholizmem" i 2 referaty.

Poniedziałek 10/XII. Zebranie duchowieństwa w sprawie walki z alkoholizmem. Referat wygłosi ks. Tadeusz Gałdyński, Sekretarz Generalny Polskiej Ligi Przeciwalkoholowej w Poznaniu.

Kongres rozpocznie się w sobotę dn. 8/XII br. o godz. 9 r. nabożeństwem w Katedrze, otwarcie obrad w sali Rady Miejskiej o godz. 10 r.

Uczestnicy Kongresu otrzymają zniżki kolejowe.

Na czas Kongresu urządzona będzie wystawa przeciwalkoholowa.

Dn. 7 i 8 Grudnia na dworcu kolejowym czynne będzie Biuro informacyjne Kongresu, które ułatwiać będzie uczestnikom kongresu otrzymanie mieszkania na czas Kongresu.

O bliższe informacje należy zgłaszać się do Sekretarza miejscowego Komitetu Organizacyjnego — dr. A. Wośkowskiego, Lublin, ul. Narutowicza 13.

Lublin, 27 listopada 1928 r.

Wojewoda Lubelski

(—) A. Remiszewski.

398.

Pismo okólne Wojewody Lubelskiego do wszystkich Panów Starostów Powiatowych *w sprawie ponownego wstrzymania ściągania przez P. Bank Rolny rat pożyczek na odbudowę, płatnych w d. 1.XII 27 r. a podlegających umorzeniu.*

L. 7959/Adm.

Pismem okólnem z d. 23.III r. b. L. 2341/Ad. ogłoszonem w Dzienniku Wojewódzkim Nr. 12/28 r. poz. 113 podałem do wiadomości P. P. Starostom, że Ministerstwo Robót Publicznych reskryptem z dnia 29/II-28 r. L. VIII-299/od spowodowało odroczenie do dnia 31.X.28 r. ściągania przez P. Bank Rolny tych rat pożyczek, udzielonych na odbudowę, a płatnych w dnin 1.XII.27 r. co do których wnioski o umorzenie ponad 50% względnie 70% zostały skierowane przez Urząd Wojewódzki do Min. Rob. Publicznych, przyczem z powodu tej zwłoki Bank nie będzie doliczał poszkodowanym procentów, ani też kar za zwłokę.

Obecnie Ministerstwo Robót Publicznych reskryptem z dnia 5 listopada r.b. L. VIII-3857/od przesunęło wskazany wyżej termin (31.X.28 r.) dla tego rodzaju wypadków umorzenia — niezadecydowanych jeszcze przez Min. Rob. Publ., a których to pożyczek termin płatności minął d. 1.XII.27 r. — do dnia 31 marca 1929 r.

Lublin, dnia 22 listopada 1928 r.

Wojewoda Lubelski

(—) A. Remiszewski.

399.

Pismo okólne Wojewody Lubelskiego do Panów Starostów Powiatowych Województwa Lubelskiego *w sprawie wykupu krajowego surowca tytuniowego ze zbioru roku 1928.*

L. 8248/Rw.

Nawiązując do mego pisma okólnego z dnia 12 listopada b. r. L. 7848/RW (ogłoszonego w Dzienniku Wojewódzkim Nr. 38 z dn. 21/XI 1928 r. poz. 386), podaję do wiadomości Panów Starostów poniższe obwieszczenie Ministra Skarbu z dn. 31/X 1928 r. w sprawie wykupu krajowego surowca tytuniowego ze zbiorów w r. 1928 celem zaznajomienia się z jego treścią zainteresowanych rolników uprawiających tytoń.

Lublin, dn. 24 listopada 1928.

Za Wojewodę Lubelskiego

(—) Rachwald.

Naczelnik Wydziału.

Zał. do L. 8248/RW.

OBWIESZCZENIE

Ministra Skarbu z dnia 31 października 1928 roku w sprawie wykupu krajowego surowca tytoniowego ze zbioru w roku 1928.

Zmieniając częściowo postanowienia obwieszczenia z dnia 21 marca 1928 r. (Monitor Polski Nr. 74 poz. 118), ustanawiam na podstawie art. 7 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) następującą taryfę wykupu krajowego surowca tytoniowego ze zbioru roku 1928:

I Kategorja

Tytonie kwitnące czerwono i różowo.

Klasa	WYMOGI		Cena za 1 kg. zł.	gr.
Doborowa	Liście środkowe, zdrowe, dojrzałe, wielkie, nieuszkodzone, jednolicie zabarwione, przedniej jakości	wygładzone i wiązane w wiązki (papusze)	2	60
I	Liście środkowe, zdrowe, dojrzałe, nieuszkodzone, dość jednolicie zabarwione		2	25
II	Liście środkowe, zdrowe, dojrzałe, nieco uszkodzone; liście wierzchołkowe i dolne, zdrowe, dojrzałe, nieuszkodzone .		1	90
III	Liście środkowe, zdrowe, dojrzałe, znacznie uszkodzone; liście wierzchołkowe i dolne, zdrowe, dojrzałe, nieco uszkodzone		1	45
IV	Liście środkowe, dojrzałe i zdrowe, wiązane ale nie wygładzone; wszystkie liście wiązane i wygładzone, które nie mogą być zaliczone do kl. III, ale do fabrykacji są przydatne . . .		1	—
V	Liście niewiązane i części liści zdrowych, bez żadnych obcych domieszek		—	40

II Kategorja

Tytonie żółto-kwitnące (machorkowe)

Klasa	WYMOGI	Cena za 1 kg zł.	gr.	Nadzwyczajny dodatek zł.	gr.	Razem zł.	gr.
I	Liście zdrowe, dojrzałe, dobrej jakości, wiązane w wiązki (papusze) . . .	1	60	—	15	1	75
II	Liście zdrowe, dojrzałe, gorszej jakości, wiązane w wiązki (papusze) . .	1	50	—	10	1	60
III	Liście niewiązane i części liści zdrowych, bez żadnych obcych domieszek .	—	35	—	—	—	35

Jeden kilogram zdrowego, czystego nasienia, zamówionego i wybranego przez organa Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego — 10 złotych.

Liście tytoniowe winny być należycie wysuszone, sortowane i niefermentowane.

Liście i części liści, zanieczyszczone obcemi domieszkami, tudzież liście i części liści, niezdatne do fabrykacji (niedojrzałe, zupełnie zmarznięte, spleśniałe, zgniłe, zepsute), liście z łodygami rośliny, w końcu pędy boczne roślin tytoniowych odbierane będą jako materjał niezdatny do użytku bez wynagrodzenia.

Liście odrostowe, wyprodukowane za zezwoleniem urzędu monopolowego, o ile będą posiadały cechy klasyfikacyjne liści pierwotnych, odbierane będą o jedną klasę niżej, jak liście pierwotne, odpowiadające im pod względem klasyfikacyjnym.

Mieszane wiązki liści t. j. takie, które zawierają liście tytoniu I i II kategorji, będą odbierane po cenach, ustanowionych dla tytoni kategorji II.

Liście niezupełnie wysuszone będą zaliczone do bezpośrednio niższej klasy od tej klasy, do której kwalifikowałyby się w zupełnie suchym stanie. To samo odnosi się do liści zwilżonych, te jednak będą zaliczone w obydwuch kategorjach najwyżej do klasy II-ej. Ponadto przy liściach niezupełnie wysuszonych lub zwilżonych obniżona będzie waga dostawionego tytoniu stosownie do zawartości wilgoci.

Łodygi roślin tytoniowych nie będą wykupywane.

Za dowóz tytoniu do miejsca wykupu wypłaci Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego 10 groszy od każdych 100 kg. tytoniu za każdy pełny kilometr. Wynagrodzenie to wypłaca się tylko za pełne 10 kg. Ułamki groszy przy tem wynagrodzeniu nie będą wypłacane.

Dostarczone do wykupu liście tytoniowe, niepowiązane za ogonki w wiązki (papusze) wbrew wymogom klasyfikacyjnym, będą odbierane po cenie o 20 gr. niższej za każdy kilogram od ceny taryfowej.

Koncesjonowanemu plantatorowi, który wypełnił wszystkie obowiązki plantatora, wypłacać się będzie:

a) premję jakościową,

b) premję ilościową.

Premję jakościową otrzyma upoważniony plantator, który wypełni wszystkie obowiązki plantatora i dostarczy do wykupu liście tytoniowe I-ej kategorji, oddzielnie wiązane w wiązki tak według norm klasyfikacyjnych jak i według koloru. Premja ta wynosi 40 gr. za 1 kg. dostarczonego surowca bardzo jasnego i 20 gr. za 1 kg. surowca jasnego.

Premję ilościową otrzyma koncesjonowany plantator, który wypełnił wszystkie obowiązki plantatora i uprawiał tytoń na przestrzeni od 1000 m² w górę, jeżeli uzyskana przez niego przy wykupie cena za dostawione liście tytoniowe nie będzie niższą od przeciętnej ceny wykupu w danym okręgu uprawy jeżeli dostawiona przez niego do wykupu ilość tytoniu nie będzie niższą od przeciętnej ilości wykupionego surowca w danym okręgu uprawy z takiej przestrzeni gruntowej.

Tę premję ilościową wypłaca się na powyższych warunkach w wysokości:

a) 10%, jeżeli plantator uprawiał tytoń na przestrzeni od 1000 m² do 5000 m².

b) 15%, jeżeli plantator uprawiał tytoń na przestrzeni powyżej 5000 m².

Premja ilościowa wypłacona będzie w przeciągu miesiąca po skończonym wykupie w danym okręgu uprawy tytoniu.

Dotychczasowe normy klasyfikacyjne krajowego surowca I-ej kategorji obowiązują w roku bieżącym

po raz ostatni. Poczynając od 1929 roku, normy klasyfikacyjne i zasadnicza cena wykupu krajowych liści tytoniowych I-ej kategorji uzależnione będą od koloru liści tytoniowych w sposób podobny, jak to ma obecnie miejsce przy przyznawaniu premji jakościowej.

Minister Skarbu
(—) G. Czechowicz.

400.

Pismo okólne Wojewody Lubelskiego do Panów Starostów Powiatowych Województwa Lubelskiego *w sprawie instrukcji o przechowywaniu i magazynowaniu olejów mineralnych.*

L. 1391/PH.

W uzupełnieniu zasad technicznego wykonania Rozporządzenia Ministrów Przemysłu i Handlu, Pracy i Opieki Społecznej oraz Spraw Wewnętrznych z dnia 13/IV-1928 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Robót Publicznych o przechowywaniu i magazynowaniu olejów mineralnych (Dz. U. R. P. Nr. 53) poniżej podaję do wiadomości i stosowania przesłaną w tej sprawie Instrukcję Ministerstwa Przemysłu i Handlu Nr. P. A. 1716, zaznaczając, że umieszczone w nawiasie klauzule powołujące odnoszą się do tegoż Rozporządzenia.

Nowe przepisy regulują w bardziej dokładny i różnorodny sposób, sprawę urządzenia lokali dla sprzedaży drobnicowej (§ 9, II, oraz „Zasady") i składy olejów mineralnych I i II klasy niebezpieczeństwa (§§ 10, 11, 12), aniżeli dawne przepisy dzielnicowe i uzależniają ilości przechowywanych olejów mineralnych nietyle od pasów ochronnych określonych temi przepisami wzgl. przepisami budowlanemi, ile raczej od rodzaju naczyń (hermetycznych i niehermetycznych) i zbiorników (nad — i podziemnych) od sposobu rozlewania olejów min. I klasy niebezpieczeństwa, zabezpieczenia miejsc i placów składów oraz od stopnia zabudowy sąsiednich placów od strony składów (z dwuch lub więcej stron).

Lokale dla sprzedaży drobnicowej (patrz § 9 II oraz „Zasady" I) mogą być urządzane w budynkach mieszkalnych, lecz podlegają warunkom ogniotrwałego oddzielenia od pomieszczeń mieszkalnych i ich klatek schodowych — z wyjątkiem ilości do 215 litrów olejów min. II klasy niebezpieczeństwa w naczyniach hermetycznych, przyczem w wyjątkowych wypadkach (patrz. § 17), w razie konieczności władza II instancji może zezwolić w istniejących lokalach dla sprzedaży olejów min. II klasy na urządzenie niepalnych, automatycznie zamykanych drzwi, prowadzących do sąsiedniego pomieszczenia mieszkalnego z drugiem wyjściem, oddzielonego ogniotrwale od innych takich pomieszczeń lub na klatkę schodową z niepalnemi schodami, prowadzącą do pomieszczeń mieszkalnych, mających wyjście na drugą niezależną klatkę schodową.

Małe składy (patrz § 10 oraz „Zasady„ II) mogą być urządzane na placach odgrodzonych (patrz. „Zasady" II B.), od czego wyjątek stanowią składy olejów mineralnych I klasy niebezpieczeństwa w ilości do 1,200 litrów w naczyniach hermetycznych, przy rozlewaniu zapomocą pomp lub płynu wzgl. gazu ochronnego (CO 2, N) oraz II klasy niebezpieczeństwa w naczyniach hermetycznych; składy takie mogą być urządzone w pomieszczeniach na poziomie terenu lub w piwnicach na częściach placów przeznaczonych i zabudowanych dla innych celów (mieszkaniowych wzgl. przemysłowych). Większe ilości olejów mineralnych I klasy niebezpieczeństwa (patrz § 10. A. p. 3) mogą być przechowywane w zbiornikach podziemnych na placach przemysłowych (w ilości do 2.000 litrów) lub wyłącznie garażowych (w ilości do 6,000 litrów), albo na placach publicznych (w ilości do 2,500 litrów wzgl. 5,000 litrów, zależnie od pasa ochronnego, który w pewnych wypadkach może być od strony budynków niemieszkalnych wzgl. ścian ogniowych lub pełnych — zmniejszony przez władzę II instancji do 5 względnie 10 mtr. Wszystkie pomieszczenia wzgl. miejsca składów mogą być urządzane tylko poza budynkami mieszkalnymi i powinny być oddzielone od wszelkich sąsiednich pomieszczeń — bez względu na ich przeznaczenie — ścianami ogniowemi, a w braku ich przerwami (pasami) budowlanemi przewidzianemi w przepisach budowlanych. W braku ścisłych danych w odnośnych przepisach, wielkość pasów budowlanych ustala władza podług swego uznania w zależności od przeznaczenia i charakteru pomieszczeń, aż do granicy przewidzianej w przepisach budowlanych dla budynków nieogniotrwałych (8 metrów w mieście i 12 metrów na wsi). W skład odgrodzonych, odległość miejsc składowych od pomieszczeń, w których są paleniska, składy materjałów łatwopalnych lub w których używa się ognia odkrytego, jak również od ganków, sieni, klatek schodowych, nie może być mniejsza niż 5 metrów (patrz „Zasady" II B.).

W składowniach i składach specjalnych (patrz § 11 oraz „Zasady" III) odległość 5 metrów liczy się od ścian pełnych a w braku tych ostatnich zwiększa się do granicy przewidzianej dla budynków nieogniotrwałych. Określone przepisami budowlanemi przerwy łącznie z zabezpieczeniami (dołami, obwałowaniami lub progami patrz. „Zasady" III. B. punkty 2) i 3) zapobiegają przenoszeniu się ognia na sąsiednie pomieszczenia i budynki. Dla większych ilości olejów mineralnych przepisy wymagają oznaczonych w nich pasów ochronnych od 15 metrów (dla małych składów) do 20 metrów (dla średnich składów), które w razie nieogniotrwałego oddzielenia ulegają zwiększeniu o 50% do 30 metrów (patrz „Zasady" III. A. Odległość miejsca składowego niewymagającego specjalnych pasów ochronnych, powinna wynosić od granic sąsiadów nie mniej, niż 3 metry od sąsiedniego budynku na granicy lub 4 m. (w mieście) do 6 metrów (na wsi oraz w składach odgrodzonych) od granicy niezabudowanego placu, którego niezabudowa nie została prawnie zabezpieczona. Wyżej określone odległości mogą być niezachowane. O ile właściciel składu uzyskał od sąsiada prawną gwarancję niezabudowy placu w granicach pasa budowlanego lub specjalnego pasa ochronnego. W razie zastosowania systemu bezpiecznego przechowywanie olejów mineralnych I klasy niebezpieczeństwa (pod gazem lub też płynem ochronnym) względnie w razie użycia specjalnych urządzeń przeciwpozarowych (patrz § 17) może władza II instancji zmniejszyć te pasy ochronne, wzgl. zwiększyć ilości olejów mineralnych w zależności od wartości systemu i środków ochronnych.

Lublin, dnia 24 listopada 1928 roku.

Za Wojewodę Lubelskiego
Naczelnik Wydziału Przemysłowego
(—) *T. Kryński.*

401.

Wykaz zarejestrowanych cechów na terenie Województwa Lubelskiego.

Data	Liczba	№ rej.	Nazwa cechu	Miejscowość	Powiat
20/6	1202/PH.	11	Cech piekarzy	Lublin	Lubelski
20/8	1897/PH.	12	Cech siodlarsko-tapicerski i rymarski	"	"
6/7	1262/PH.	13	Cech zdunów	"	"
27/6	1263/PH.	14	Cech malarzy, lakierników i pozłotników	"	"
15/6	1301/PH.	15	Cech kuchmistrzów	"	"
19/6	1302/PH.	16	Cech fryzjerów, golarzy i perukarzy	"	"
19/6	1303/PH.	17	Cech kowali	"	"
20/6	1305/PH.	18	Cech rymarzy	Biała Podl.	Bialski
20/6	1306/PH.	19	Cech rzeźników i wędliniarzy	"	"
20/6	1342/PH.	20	Cech kuśnierzy	Garwolin	Garwoliński
20/6	1324/PH.	21	Cech kowali i ślusarzy	Siedlce	Siedlecki
20/6	1315/PH.	22	Cech kuśnierzy	Sokołów	Sokołowski
20/6	1313/PH.	23	Cech wędliniarzy i rzeźników	"	"
20/6	1309/PH.	24	Cech szewców	"	"
20/6	1308/PH.	25	Cech kołodzieji i stolarzy	"	"
20/6	1316/PH.	26	Cech rymarzy	"	"
20/6	1310/PH.	27	Cech ślusarzy, kowali i blacharzy	Biała Podl.	Bialski
28/6	1365/PH.	28	Cech cieśli	Siedlce	Siedlecki
28/6	1359/PH.	29	Cech piekarzy	"	"
27/6	1357/PH.	30	Cech kołodzieji	Lublin	Lubelski
27/6	1366/PH.	31	Cech stolarzy	"	"
28/6	1360/PH.	32	Cech kowali i ślusarzy	Sokołów	Sokołowski
28/6	1385/PH.	33	Cech kowali i ślus.	Krasnystaw	Krasnostawski
28/6	1386/PH.	34	Cech stolarzy, cieśli i kołodzieji	Biała Podl.	Bialski
7/7	1399/PH.	35	Cech szewców	Lublin	Lubelski
9/7	1516/PH.	36	Cech piekarzy	Sokołów	Sokołowski
9/7	1496/PH.	37	Cech kowalsko-ślusarski	Żelechów	Garwoliński
9/7	1495/PH.	38	Cech szewców i cholewkarzy	"	"
9/7	1494/PH.	39	Cech stolarzy	"	"
27/7	1535/PH.	40	Cech rzeźników	Lublin	Lubelski
31/7	1533/PH.	41	Cech szewców	Lubartów	Lubartowski
17/7	1532/PH.	42	Cech cieśli, stolarzy i bednarzy	"	"
17/7	1531/PH.	43	Cech kowalsko-ślusarski	"	"
17/7	1530/PH.	44	Cech murarski	"	"
17/7	1529/PH.	45	Cech rzeźników i wędliniarzy	Chełm	Chełmski
26/7	1601/PH.	46	Cech stolarzy i kołodzieji	Siedlce	Siedlecki
17/7	1603/PH.	47	Cech wędliniarzy i rzeźników	Łuków	Łukowski
17/7	1604/PH.	48	Cech szewców i rymarzy	"	"
18/7	1605/PH.	49	Cech krawców	"	"
26/7	1657/PH.	50	Cech kowalsko-ślusarski	Garwolin	Garwoliński
26/7	1656/PH.	51	Cech szewców	"	"
26/7	1699/PH.	52	Cech stolarzy, cieśli i kołodzieji	Radzyń	Radzyński
26/7	1307/PH.	53	Cech szewców	Biała Podl.	Bialski

B. DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

III. Komunikaty, wydawnictwa zalecane i inne ogłoszenia.

402.

Pismo okólne Wojewody Lubelskiego do P.P. Starostów Powiatowych, Przewodniczących Wydziałów Powiatowych, Prezydentów, Burmistrzów oraz Wójtów Gmin *w sprawie zalecenia trzech słowników: ortograficznego, wyrazów obcych i skrótów wydanych przez księgarnię nakładową M. Arcta w Warszawie.*

L. 18373/Pr.

Nakładem Zakładów Wydawniczych M. Arcta w Warszawie zostały wydane następujące słowniki:

1) **Słownik ortograficzny** języka polskiego, uzupełniony przy końcu dodatkiem o głównych zasadach pisowni polskiej (str. I do XVI) wydanie trzecie przejrzane i poprawione przez **prof. Stanisława Szobera** Warszawa 1927, str. 356 + XVI. Wydanie to zostało ściśle dostosowane do zasad pisowni polskiej, ustalonych w uchwałach Polskiej Akademji Umiejętności w 1918 r. Poza tem pomnożono zasoby wyrazowe „Słownika” przez wprowadzenie w rozległym zakresie słownictwa technicznego z różnych działów specjalnych. Z drugiej strony usunięto zbyteczne wyrazy pochodne, których pisownia wobec podania wyrazu podstawowego nie powinna budzić wątpliwości. Cena 1 egz. wynosi 10 zł.

2) **Słownik wyrazów obcych**, wydanie ósme poprawione i zaopatrzone wyjaśnieniami wstępnemi przez **prof. Henryka Ułaszyna, Warszawa 1928,** str. 382. Słownik ten zawiera 31.000 wyrazów i wyrażeń obcych, oraz przysłów cudzoziemskich. Cena egzemplarza 10 zł.

3) **Słownik skrótów**, zebranych i ułożonych przez p. Zofję de Bondy, Warszawa 1928, str. 176. Słownik ten obejmuje 3000 skróceń, znaków, symboli, skrótowych nazw urzędów i instytucyj polskich i obcych, z któremi stykamy się w życiu potocznem, wobec czego posiada wartość niezbędnego praktyczne go informatora. Jest to pierwsza tego rodzaju ksią

żeczka. Układ słownika jest przejrzysty, każdy skrót rozpoczyna nowy wiersz.

Cena 1 egz. wynosi 4 zł.

Z uwagi, iż nowe wydania powyższych słowników wym. w p. 1 i 2 ze względu na znacznie rozszerzoną objętość uczyniły nieaktualnemi dawniejsze przestarzałe wydanie, przeto uważam za wskazane zalecić je niniejszem jako niezbędne podręczniki dla użytku w podległych Panom urzędach, gdyż mam nadzieję, że przyczynią się one w znacznym stopniu do oczyszczenia języka aktów urzędowych z zakorzenionych błędów językowych i ortograficznych.

Lublin, dnia 27 listopada 1928 r.

Za Wojewodę Lubelskiego
(—) *Dr. B. Grużewski.*
Naczelnik Wydziału Administracyjnego.

403.

PROTOKÓŁ

konferencji poświęconej sprawom aprowizacyjnym

odbytej w dniu 13 października 1928 roku w Lubelskim Urzędzie Wojewódzkim.

Obecni:

Przewodniczący: Wojewoda Lubelski Antoni Remiszewski

Przedstawiciel Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Radca Orzechowski

Naczelnicy Wydziałów w Urzędzie Wojewódzkim:
1) Samorządowego M. Szaynowski
2) Bezpieczeństwa Publicznego Wł. Włoskowicz
3) Administracyjnego Dr. W. Grużewski
4) Zdrowia Publicznego Dr. Cz. Kujawski
5) Rolnictwa inż. R. Rachwald
6) Przemysłowego inż. T. Kryński

oraz odnośni referenci Urzędu Wojewódzkiego.

Starostowie Powiatowi:

Bialski . . .	Ignacy Bobek
Chełmski . .	Bronisław Bagieński
Konstantynowski	Michał Warowski
Krasnystawski .	Ryszard Koch
Lubartowski. .	Adolf Krauze
Lubelski . . .	Jan Łabudzki
Puławski. . .	Aleksander Wiszniewski
Radzyński . .	Bolesław Międzybłocki
Siedlecki . .	Zdzisław Maćkowski
Sokołowski . .	Wacław Stępiński
Włodawski . .	Paweł Cwikliński
Zamojski . .	Jan Pryziński

oraz referenci aprowizacyjni ze wszystkich 19 powiatów.

Przedstawiciele następujących miast:
Lublina — Stefan Choma, wiceprezydent
„ — Bruno Durda, referent aprowizacyjny
Siedlec — Ignacy Kubecki, prezydent
„ — Teofil Zwoliński. ref. aprowizacyjny
Chełma — Włodzimierz Terpitz, wiceprezydent
Białej — Stanisław Zakrzewski, burmistrz
Garwolina Mieczysław Kabaciński, burmistrz
Kraśnika—Karol Mazurkiewicz, kierownik magistratu
„ — Antoni Szelock, referent aprowizacyjny
Międzyrzeca — Djonizy Korsak, burmistrz
„ — Berko Wernicki, ławnik
Puław — Jan Tyczyński, burmistrz
Zamościa — Henryk Kosmalski, burmistrz.
protokólant Dr. A. Goldfinger.

Obrady rozpoczęto o godzinie 9-ej z następującym porządkiem dziennym:

1) Zagajenie
2) Polityka aprowizacyjna Rządu— Naczelnik Szaynowski
3) Nadzór nad kształtowaniem się cen mąki i pieczywa — referent Dr. Goldfinger
4) Zadania samorządu miejskiego w akcji aprowizacyjnej — Naczelnik Szaynowski
5) Piekarnictwo — Naczelnik Dr. Kujawski
6) Sankcje karne przy zwalczaniu drożyzny produktów spożywczych — referendarz Kleczyński.

Zagajenie. Pan Wojewoda, zagajając konferencję, zaznaczył, że Rząd przywiązuje pierwszorzędną wagę do zagadnień gospodarczych, z pośród których na plan pierwszy wysuwa się zagadnienie aprowidowania Państwa. Życie gospodarcze w tej dziedzinie przejawiło wiele ujemnych cech: jak naprzykład deficyt naszej produkcji rolnej, nieuzasadnione tendencje do zwyżki cen artykułów pierwszej potrzeby. Zjawiska te zniewalają Państwo do bezpośredniej interwencji w dziedzinę gospodarczą z uwagi na wielką wagę jakie sprawy aprowizacyjne posiadają dla całokształtu stosunków wewnętrznych Państwa.

Zadanie władz administracyjnych. Władze administracyjne powołane są przedewszystkiem do rozwinięcia akcji represyjnej. Rozumiemy dobrze, że to nie wszystko, że musi być podjęta szeroka akcja, zmierzająca do poprawy naszych stosunków gospodarczych drogą podniesienia produkcyjności naszej gospodarki rolnej, drogą unormowania handlu zbożowego przez tworzenie rezerw zbożowych, organizacji rolniczych i t. d. Należy zorganizować naszą konsumcję przez normalizację przemiału zbóż, należy unowocześnić nasz przemysł przetwórczy (mechanizacja piekarń). Niemniej jednak twierdzenie, że należy zaniechać ingerencji władz administracyjnych nie jest słuszne. Gdy przed niedawnym czasem ceny chleba w Lublinie trzymały się na poziomie cen takich ośródków jak Katowice i Warszawa — interwencja władz administracyjnych zdołała w krótkim przeciągu czasu obniżyć te ceny o 10 groszy na 1 kg. chleba (a więc o 20%).

Omówienie gospodarczej akcji, zdążającej do usunięcia przyczyn drożyzny będzie przedmiotem Zjazdu Dyrektorów Komunalnych Kas Oszczędności. Na dzisiejszej konferencji będzie głównie mowa o działalności referentów aprowizacyjnych oraz o współudziale samorządów w regulacji cen.

Rząd przywiązując wielką wagę do spraw aprowizacyjnych w związku z całokształtem położenia gospodarczego państwa—nakreślił na Zjeździe Wojewodów i Zjeździe referentów aprowizacyjnych plan akcji oraz rolę administracji i samorządów w przeprowadzeniu tejże akcji. Realizatorami tego planu na podległym im terenie pracy będą Panowie.

W każdym Starostwie został utworzony referat aprowizacyjny: położyłem specjalny nacisk na powierzenie tego referatu najlepszemu urzędnikowi.

Musimy stwierdzić, że dotychczas w Starostwach, był brak należytego zainteresowania się tą dziedziną życia i praktykowane było papierowe załatwianie spraw. Ten system pracy musi ulec zmianie. Pan Premjer na Zjeździe Wojewodów zakomunikował, że cenami interesuje się osobiście i dlatego zna żywe ceny, a papierowa relacja nie wprowadzi go w błąd. Taki sy-

stem bezpośredniego badania cen musi stosować i referent w powiecie. Oczywista obmyślenie szczegółów i sposobów działania jest sprawą Starosty i referenta, ale chodzi o sam system żywej pracy, który da możność referentowi zdobyć potrzebne wiadomości praktyczne.

I.

Następnie wygłosił referat

Naczelnik Wydziału Samorządowego M. SZAYNOWSKI:

Polityka aprowizacyjna Rządu.

Znaczenie zagadnień aprowizacyjnych w polityce gospodarczej.

Dziedzina aprowizacji jest jedną z tych gałęzi życia gospodarczego, od należytego postawienia której zależy w wysokim stopniu należyte funkcjonowanie organizmu państwowego. Dobra aprowizacja wpływa na utrzymanie ładu i porządku publicznego w kraju — od stanu aprowizacyjnego kraju zależy rozwój całego życia gospodarczego państwa.

Nic też dziwnego, że obecny Rząd, który przedewszystkiem ma na uwadze sprawy gospodarcze Państwa, zwrócił baczną uwagę na sprawy aprowizacyjne w ogólności, a na sprawy obrotu zbożem w kraju w szczególności.

Hasłem Rządu w tej dziedzinie jest: możliwa stałość cen, opłacalność produkcji, zabezpieczenie podaży, obrona spożywców przed nieuzasadnionym gospodarczo poziomem cen m. in. poprzez stworzenie poważnego zapasu żyta — a nadto wzmożenie produkcji zboża, gdyż przez to nie tylko usunięty zostanie niedobór produktów zbożowych w zaspokojeniu konsumcji wewnętrznej, ale także poprawi się bilans handlowy i płatniczy państwa — oraz sprowadzi się taniość tych produktów, a tem samem zwiększenie konsumcji.

Rząd wychodząc ze słusznego założenia, że braki i niedomagania życia gospodarczego nie dadzą się w zupełności usuwać środkami administracyjnymi — lecz leczenie ich jest najbardziej skuteczne przy zastosowaniu środków również o charakterze gospodarczym — nie ograniczył się tylko do wydania odnośnych przepisów mających na celu zabezpieczenie podaży przedmiotów powszechnego użytku — lecz także wystąpił czynnie bądź to pośrednio przez popieranie samorządów i organizacji społeczno - gospodarczych mających wpływ na regulowanie zagadnienia aprowizacyjnego w kraju — bądź to bezpośrednio — biorąc czynny udział w regulowaniu podaży najważniejszych artykułów pierwszej potrzeby.

Podstawowym artykułem aprowizacyjnym jest chleb. To też uwaga Rządu zwrócona została przedewszystkiem na podaż zbóż chlebowych — a głównie żyta.

Deficyt produkcji rolnej.

Do niedawna panowało ogólne przekonanie, że w Polsce, jako kraju przeważnie rolniczym—nie tylko nie może zabraknąć zboża na zaspokojenie całkowitej konsumcji wewnętrznej — lecz nawet możemy nadwyżkę eksportować zagranicę.

Bliższe jednak badania i obliczenia wykazały dobitnie, że takie przekonanie było nieuzasadnionem. Z dokładnych bowiem obliczeń wynika, że Polska pod względem produkcji zbóż chlebowych jest krajem tylko samowystarczalnym i że tylko przy wyjątkowym urodzaju może pewną ilość zbóż chlebowych eksportować.

Deficyt pszenicy wynosił w roku gospodarczym 1927/28 224.000 tonn (wartości 118.500.000 zł.); żyta zaś brakło nam 96.531 tonn (wartości 49.304.000 złotych). Jeżeli dodamy do tego, że nadwyżka przywozu mąki nad jej wywozem wynosiła w tym czasie 8182 tonny (wartości 6.154.000 zł.) zaś kasz różnego gatunku przywieźliśmy 3804 tonn (wartości 2.623.000 zł.) — to zrozumiemy jak wielkie są w tej dziedzinie braki naszej produkcji. W porównaniu z rokiem 1926/27 bilans obrotu zbożem z zagranicą w ostatnim roku gospodarczym pogorszył się o 208.392.000 zł. Świadczy to, wobec identyczności urodzaju, o wzmożeniu konsumcji wewnętrznej co jest wynikiem poprawy dobrobytu społecznego. Niestety wzrostowi zdolności konsumcyjnej mas nie dorównuje wzrost produkcji: zmuszeni jesteśmy konsumować obce zboże. Z samych Niemiec sprowadziliśmy w ubiegłym roku gospodarczym 151.639 tonn pszenicy i żyta.

Taki stan bardzo ujemnie musiał odbijać się na całokształcie życia gospodarczego kraju.

Akcja Rządu w zakresie obrotu zbożem.

1. Rezerwy zbożowe: a) w roku gosp. 1926/7

Pierwsza bezpośrednia akcja państwowa w zakresie obrotu zbożem rozpoczęła się w roku gospodarczym 1926/1927. Akcja rządowa miała na celu z jednej strony zabezpieczenia pewnej podaży żyta — a z drugiej strony ułatwienie instytucjom spożywczym, zaopatrującym rynki warszawski, łódzki i Zagłębia Dąbrowskiego systematyczne aprowidowanie ludności, niezależnie od wzrostu cen zboża. Akcja ta była prowadzona w stosunkowo skromnych rozmiarach, a to z powodu trudności organizacyjnych (jak brak odpowiednich elewatorów i przechowalni), a nadto z powodu konieczności zapobieżenia zwyżce cen, ktora mogłaby nastąpić przy zakupach zboża na wielką skalę. W każdym razie na zaopatrzenie w zboże m. Warszawy, Łodzi, miast Zagłębi węglowych i naftowych przeznaczono znaczne kredyty. Akcja rządowa była prowadzona przy współudziale gmin oraz Zw. Spółdzielni Spożywców Rz. P. Celem zapobieżenia dalszej zwyżce cen zboża na rynkach wewnętrznych, co niezawodnie miałoby miejsce przy masowych zakupach—Rząd zdecydował się sprowadzić około 15.000 tonn zboża z zagranicy. Efekt tego był dodatni, gdyż zaprzestanie zakupów przez kilka najpoważniejszych instytucji i ośrodków przy panujących w Polsce stosunkach w handlu zbożem—musiało już wywołać konsekwencje dla całego rynku zbożowego. Skutkiem akcji interwencyjnej była zupełna stabilizacja cen chleba w Warszawie na przednówku, co miało ogromny wpływ na inne ośrodki kraju.

b) w roku gosp. 1927/8

Po tych pierwszych próbach Rząd także w okresie gospodarczym 1927/1928 postanowił w celach aprowizacyjno—interwencyjnych stworzyć rezerwę zbożową 10000 wagonów. Skarb Państwa przeznaczył na

tę akcję 40 miljonów złotych w złocie z lokat w Państwowym Banku Rolnym, który też prowadził akcję rezerw przez utworzony specjalnie wydział zbożowy.

Ponieważ doświadczenie z roku 1926/1927 wykazało, że za zboże (żyto) sprowadzane z zagranicy płaciliśmy po 25 zł. w zł. za centnar, a za zboże wywiezione otrzymywaliśmy tylko 20,16 zł. w zł. co bardzo ujemnie wpływało na nasz bilans płatniczy. Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów uznał, że nie należy umożliwiać wywozu żyta, dopóki nie będzie pewności, że nie będzie trzeba sprowadzać zboża po cenie wyższej od tej, po której się je wywozi. Uchwała Kom. Ek. Min. przewiduje możliwość wywozu żyta, o ile względy aprowizacyjne kraju na to pozwolą, przez co daną została pewność uprzedniego zabezpieczenia żyta dla potrzeb krajowych.

Postanowienia jednak Rządu co do stworzenia w okresie 1927/1928 wielkich rezerw zbożowych nie zostały zrealizowane. Realizacja bowiem tego projektu była zależną od wyniku zbiorów w kraju. Ponieważ zaś wbrew zapowiedziom urodzaju w r. 1926/7 okazał się zaledwie „średnim" — przeto drogą zakupów w kraju nie można było stworzyć rezerwy zbożowej bez spowodowania zwyżki cen zboża. Nie wykluczało to oczywiście stopniowego tworzenia pewnych rezerw przez organizacje aprowizacyjne (Zw. Sp. Spoż. Miejskie Zakł. Aprow.) oraz przez władze wojskowe.

c) w roku gosp. 1928/9 Dopiero w bieżącym okresie gospodarczym Rząd za pośrednictwem P. B. Roln. przystąpił do tworzenia znacznych rezerw zbożowych. Ostateczne wyniki tej akcji na razie ustalić się nie dadzą.

Przez takie pociągnięcia Rządu, jak ustanowienie ceł wywozowych oraz tworzenie rezerw zbożowych, zamierzony cel stabilizacji cen zboża a przedewszystkiem żyta został osiągnięty.

Jak już wyżej zaznaczyłem, taniość produktów zbożowych jest możliwą tylko przy stałem zwiększaniu się ich produkcji. Jeżeli w Polsce produkcja zboża dojdzie do norm, osiągniętych przez inne kraje, jeżeli przekroczy te normy — to wzrost podaży spowoduje obniżkę cen. Stać się to może przedewszystkiem przez większe użycie nawozów sztucznych i maszyn rolniczych. Obliczenia wykazały, że jeżeli będą użytkowane w całej Polsce takie normy nawozów jak w Poznańskiem, to produkcja zboża w kraju podniesie się o 40%. Doceniając to należycie Rząd za pośrednictwem P. B. R. czyni wszelkie możliwe ułatwienia, celem udostępnienia rolnictwu zaopatrywania się w nawozy sztuczne na dogodnych warunkach.

2. Elewatory. Dalszym krokiem dla wytyczenia zasad planowej polityki aprowizacyjnej jest kwestja elewatorów.

Projekt rozbudowy elewatorów został przez Rząd opracowany. Projekt ten przewiduje różne typy elewatorów, a więc poza małemi zsypami dla wiosek okolicznych — mają być zorganizowane śpichrze rolnicze, położone przy linjach kolejowych, połączone ze składami nawozów sztucznych, materjałów opałowych oraz towarów potrzebnych dla rolnictwa. Niezależnie od tego projekt przewiduje ze względu na racjonalną aprowizację ośrodków wielkomiejskich — utworzenie w głównych ośrodkach konsumcyjnych składów zbożowo-mącznych.

Realizacja tego projektu z natury rzeczy postępować musi stopniowo a to ze względu na konieczność wyłożenia na ten cel bardzo znacznych środków finansowych.

W częściowym realizowanniu omawianego projektu uruchomiony już został w Warszawie przez Miejski Zakład Zaopatrywania m. Warszawy elewator na 1200 wagonów. Dalej stworzone zostało przedsiębiorstwo pod nazwą „Państwowe Zakłady Zbożowo-Przemysłowe w Lublinie" których zadaniem jest wykończenie elewatora w Lublinie o pojemności 24.000 tonn. Zakłady te zająć się mają również wykorzystaniem państwowych spichrzów i młynów w Bydgoszczy, obecnie wydzierżawionych przez prywatną firmę. Po zrekonstruowaniu spichrze te będą mogły pomieścić około 1800 wagonów zboża.

Wykorzystanie przedsiębiorstw elewatorowych w Warszawie, w Lublinie i Bydgoszczy polegać ma na:

1) zakupie zboża zaraz po żniwach lub w innym okresie czasu, kiedy będzie taniało poniżej granic rentowności,
2) przechowywaniu zboża, aż do momentu sprzedaży,
3) sprzedaży zboża dla obniżki cen lub też dla innych celów.

3) Normalizacja przemiału zbóż chlebowych. Jako jeden z bardzo ważnych momentów w dziedzinie aprowizacyjnej, podkreślić należy postanowienia Rządu w kwestji ograniczenia przemiału żyta i pszenicy. Mianowicie wydane zostały rozporządzenia zakazujące przemiału żyta poniżej 70%, a pszenicy poniżej 65% oraz wypieku z mąki nie odpowiadającej tym normom.

Również wydany został zakaz wypieku chleba pszenno-żytniego przez co usunięta została możność obejścia wymienionych przed chwilą rozporządzeń co do zakazu wypieku chleba bielszego ponad przepisaną normę.

Zarządzenia te, ściśle przeprowadzone w praktyce — niezawodnie przyczynią się do zupełnej samowystarczalności kraju pod względem zbóż chlebowych, a nadto spowodują obniżkę i stabilizację cen produktów zbożowych.

4) Mechanizacja piekarń. Wyniki badań Komisji Ankietowej ustaliły, że zarówno młynarstwo jak i piekarstwo nasze oparte jest na podstawach niezdrowych: duża ilość drobnych zakładów przemysłowych o zacofanych sposobach produkcji, pracujących drogo i marnotrawnie. Skłania to Rząd do popierania, przez odpowiednią politykę kredytową, **nowoczesnych dużych młynów i piekarń mechanicznych.**

5) Budowa rzeźni. Dalszym etapem w tej akcji jest organizacja przerobu mięsa i tłuszczy przez **budowę wielkich rzeźni** (Dębica, Lublin, Radom etc.) co ma z jednej strony zapewnić dostawę tłuszczów dla konsumcji wewnętrznej oraz postawić nasz eksport mięsny na zdrowych podstawach. Dotychczasowy stan przy którym

na 105 miljonów złotych wywiezionej w I półroczu rb. po bardzo niskiej cenie trzody, sprowadzono za 31 miljonów złotych tłuszczów po drogiej cenie jest drastycznym przykładem naszej niezaradczości w gospodarzeniu rodzinnym surowcem.

Nawiasem wskazać należy na **zastraszający wzrost konsumcji ryżu,** którego sprowadziliśmy w ciągu I półrocza br. za 31.813.000 zł. (w samym tylko czerwcu za 8.986.000 zł.), a którego konsumcje należy zredukować przez popieranie konsumcji rodzimych kasz. (Dla zilustrowania znaczenia importu ryżu dla naszego bilansu handlowego podaję, że wartość eksportu naszego przemysłu naftowego wynosiła w tym czasie 37 miljonów złotych).

Powyższe cyfry ilustrują nam konieczność wytężenia wszystkich wysiłków w kierunku z jednej strony **podniesienia naszej produkcji rolnej i przemysłu przetwórczego,** z drugiej zaś strony w kierunku **zorganizowania naszej konsumcji** i skierowania jej do produktów własnego gospodarstwa z wykluczeniem importu zbędnych obcych artykułów.

II.

Drugi referat wygłosił DR. A. GOLDFINGER:

„Nadzór nad kształtowaniem się cen mąki i pieczywa".

Cele polityki aprowizacyjnej. Naczelne problemy polityki aprowizacyjnej stanowią: 1) dążność do zapobieżenia nadmiernym i częstym wahaniomc en, 2) dalej ustalenie słusznego stosunku, cen gotowego produktu do ceny surowca, 3) wreszcie zmniejszenie rozpiętości między cenami hurtowemi a detalicznemi.

W interesie stabilizacji stosunków gospodarczych umożliwiających racjonalną kalkulację rentowności gospodarstwa rolnego i przemysłu leży ustalenie cen artykułów spożywczych w ciągu całego roku gospodarczego. Wahania bowiem tychże wpływają na ustalenie kosztów utrzymania a stąd na ceny robocizny— powodując zamieszanie w normalnym funkcjonowaniu życia gospodarczego, doprowadzając często do ostrych przesileń i kryzysów. Nie chwilowa taniość — lecz stabilizacja cen stanowi warunek normalnego rozwoju stosunków gospodarczych. Ten wzgląd skłania Państwo do interwencji w dziedzinie zjawisk gospodarczych i do usunięcia w pewnych chwilach w stosunku do podstawowych artykułów pierwszej potrzeby (chleb, mąka, tłuszcze, mięso, węgiel) wolnego kształtowania się cen, na rzecz regulowania ich w drodze zarządzeń administracyjnych, po uprzednim wysłuchaniu opinji producentów i konsumentów.

Zadania Komisyj dla ustalania cen. Znajdujące się przy Magistratach względnie Starostwach Komisje dla wyrażenia tej opinji są właśnie organami za pomocą których Państwo interwenjuje w zakreślonym na wstępie kierunku. Przy ustalaniu cen należy oprzeć się na sumiennej kalkulacji z uwzględnieniem racjonalnego wykorzystania warsztatu pracy, któreby zapewniło mu zwrot potrzebnych kosztów, amortyzację, oraz godziwy zysk. Czynnikiem stałym w tych Komisjach, mającym uzgadniać sprzeczne nieraz interesy konsumentów i producentów pod kątem widzenia interesu państwowego — jest czynnik administracyjny reprezentowany przez referenta aprowizacyjnego. Musi nim być więc człowiek dla którego nie obcą jest znajomość stosunków gospodarczych, ich praw, ich potrzeb i braków, dostatecznie roztropny, by móc sobie znaleźć drogi i formy postępowania zależnie od miejscowych warunków, dostatecznie energiczny, by nakreślone mu programem gospodarczym Rządu zadanie — mógł na terenie realizować.

Obowiązki referenta aprowizacyjnego. By zadaniom tym sprostać, winien referent aprowizacyjny **stale czuwać nad kształtowaniem się cen** na artykuły pierwszej potrzeby, w szczególności nad kształtowaniem się **cen zboża,** a w razie zauważenia wybitnych zmian zdaje o nich relację Urzędowi Wojewódzkiemu niezależnie od stałych **sprawozdań w dniu 1 i 15 każdego miesiąca,** łącznie z **cenami mąki i chleba** składanych. Winien on dalej **współdziałać przy ustalaniu cen mąki i chleba** i w tym celu zapoznać się z zasadami kalkulacji tych artykułów (zgodnie z rozdaną wszystkim instrukcją). Referent aprowizacyjny winien **czuwać nad przepisowością przemiału i wypieku,** przez dokonywanie lustracji młynów, składów mąki oraz piekarń. Winien on nadto **czuwać** wespół z lekarzem powiatowym **nad jakością chleba** i dążyć do jego poprawy, (kontrolę należytego przechowywania mąki, poprawę zaczynu itp.). Dla umożliwienia sobie pracy przy **ustalaniu cen mięsa, tłuszczów i wyrobów masarskich** winien być referat aprowizacyjny stale orjentowany co do wielkości spędu na targ bydła i trzody oraz ceny żywca. W wypadku braku tłuszczu winien złożyć bezzwłocznie relacje władzom przełożonym, celem spowodowania interwencji.

W myśl wydanych referentom aprowizacyjnym instrukcji mają oni prowadzić stałe **ewidencje piekarń i młynów,** z uwzględnieniem rezultatów przeprowadzonych lustracji oraz winni oni o swej działalności i dokonanych spostrzeżeniach przedstawiać sprawozdanie Urzędowi Wojewódzkiemu, przynajmniej raz na miesiąc.

Referat Dr. Goldfingera uzupełniły wyjaśnienia

Radcy min. ORZECHOWSKIEGO

O sposobie lustracji młynów.

Lustracja młynów powinna iść w kilku kierunkach. Przedewszystkiem z uwagi na istotę pracy referentów aprowizacyjnych zainteresowanie ich zwróci się w kierunku **czy stosowane są normy przemiału.**

Badanie procentowości przemiału zboża. Organ lustracyjny winien mieć przy sobie typy mąki: żytnią 70% oraz pszenną 65%, by móc dokonać próby wyrabianej w młynie mąki metodą Pehara. O ileby nasuwała się wątpliwość czy badana mąka odpowiada normom ustawą określonym — należy pobrać próbę tej mąki (±200 gr.), łącznie z deklaracją producenta i opieczętowaną przesłać celem dokonania analizy do Państwowego Zakła-

du Badania Środków Spożywczych w Łodzi. (W tym miejscu zademonstrowano obecnym sposób przeprowadzania badań metodą Pehara). W dalszym ciągu winien lustrator zwrócić uwagę czy młyn posiada **należyte urządzenie do odczyszczania ziarna.** Należy w drodze protokólarnej **ustalić zdolność przemiałową** młyna oraz czy czynny jest całą dobę, lub tylko w pewnych godzinach, czy czynnym jest codziennie lub tylko w pewnych dniach. Należy nadto **spisać ważniejsze urządzenia techniczne** (walce, kamienie do resortu, perlaki, tryjery, szmirglówki, tarary, sita płaskie itd.). Należy ustalić czy siła motorowa zużywana jest tylko do popędu młyna czy też do dostarczenia prądu elektrycznego okolicy. W drodze wywiadu u właściciela należy **ustalić koszta produkcji** (robociznę, świadczenia socjalne, podatki, popęd, oświetlenie itp.

Opłaty za przemiał gospodarski. Specjalną uwagę poświęcić należy w młynach gospodarczych i półgospodarczych **wysokości pobieranych opłat za przemiał** oraz zrewidować ile młyn potrąca na rozkurz, które to potrąuenia są nieraz bardzo wysokie (normalnie winien rozkurz obracać się w granicach w 2—3%).

III.

Następnie przedstawił
NACZELNIK SZAYNOWSKI

Zadanie samorządów w dziedzinie aprowizacji.

Formy gospodarczej interwencji. Rząd wychodząc z założenia, że braki i niedomagania życia gospodarczego nie dadzą się w zupełności usunąć środkami administracyjnymi — lecz leczenie ich jest najbardziej skuteczne przy zastosowaniu środków o charakterze gospodarczym, nie ograniczył się tylko do wydania przepisów, mających na celu zabezpieczenie podaży przedmiotów powszechnego użytku lecz — jak w poprzednim referacie przedstawiłem — nakreślił sobie szeroki program zamierzeń gospodarczych.

Zarządzenia administracyjne w tej dziedzinie mogą wydać rezultaty na dłuższą metę tylko o tyle o ile będziemy je mogli poprzeć pewnemi gospodarczemi posunięciami. Do realizowania zaś tych poczynań gospodarczych powołane są przedewszystkiem samorządy oraz organizacje społeczno - gospodarcze. Nawet tam, gdzie Państwo inicjuje pewną akcję (akcja rezerw zbożowych) do ich przeprowadzenia obecnie nie powołuje do życia swoich organizacji, lecz posiłkuje się organizacjami komunalnemi i społeczno-gospodarczemi.

Zadania samorządów w dziedzinie aprowizacji. Jeżeli mowa jest o roli samorządów w dziedzinie aprowizacji nasuwa nam się szereg ujemnych refleksji, z czasów przymusowej wojennej gospodarki. Należy jednak pamiętać, że były to czasy braku produktów, czasy w których ze względów państwowych narzucono samorządom zadanie masowego rozdzielania artykułów powszechnej potrzeby, do których to zadań, samorządy z natury swej konstrukcji nie są powołane.

Rola samorządów w dziedzinie aprowidowania w obecnej chwili nie polega na bezpośrednim zaspakajaniu potrzeb rynku — lecz na **regulowaniu na nim cen w zakresie artykułów powszechnej potrzeby** przy pomocy pewnych gospodarczych przedsięwzięć.

Ułatwione mają zadanie te organizacje komunalne, które z czasów wojennych zachowały własne instytucje gospodarcze jak np. Miejskie Zakłady Zaopatrywania Warszawy. Inne organizacje komunalne winne oprzeć się na zdrowo zorganizowanych organizacjach spółdzielczych.

Akcja regulowania cen winna objąć przedewszystkiem podstawowe artykuły konsumcji jak mąkę, chleb, mięso, tłuszcze, nabiał oraz opał.

Magazyny zbożowe. Samorządy posiadające **magazyny do przechowywania zboża i mąki** mogą współdziałać w akcji rezerw zbożowych. Sam fakt posiadania przez gminę czy organizacje spółdzielcze znaczniejszego w stosunku do miejscowych potrzeb, zapasu mąki, działa obniżająco na kształtowanie się miejscowych cen. Nie trzeba tak wielkich zapasów, aby móc zaspakajać całe potrzeby miejscowego rynku. lecz tylko tyle, aby w wypadku krytycznym można rzucić na rynek pewną ilość mąki i złamać tendencje zwyżkowe. W maju br. w Lublinie wystarczyło rzucenie na rynek 3 wagonów mąki, aby opanować sytuację. Tutaj należy współdziałać z Rządem przez informowanie go w wypadku krytycznym o stanie i potrzebach rynku oraz przez udzielenie gwarancji gminy, by umożliwić ewentualne interwencje.

Piekarnie mechaniczne. W kształtowaniu się cen chleba oraz w akcji poprawy jego jakości wielką rolę odegrać mogą **społeczne piekarnie mechaniczne** zarówno komunalne jak i spółdzielcze. Rząd uruchomił pewne kredyty na poparcie akcji mechanizacji piekarń o które ubiegać się mogą samorządy oraz spółdzielnie. W Województwie Lubelskim posiadamy spółdzielcze piekarnie mechaniczne w Lublinie, Zamościu i Lubartowie, należałoby je uruchomić także w innych większych ośrodkach jak w Siedlcach, Chełmie, Białej Podlaskiej, Międzyrzecu, Puławach itd.

Rzeźnie i chłodnie. W akcji **unormowania dostawy i cen mięsa** ważnym czynnikiem jest posiadanie przez gminę dobrze postawionej **rzeźni** oraz **chłodni.**

Targowice. Nadto zwrócić trzeba uwagę na zorganizowanie **targu bydlęcego** i dla nierogacizny. W miarę posiadanych środków można zorganizować kasę targową. Uruchomienie przez m. Lublin rzeźni eksportowej będzie miało duży wpływ na kształtowanie się cen na mięso i tłuszcze w Województwie Lubelskiem. Wobec istnienia przy niej wielkiej chłodni, będzie można poczynić zapasy tłuszczów, które w odpowiedniej chwili mogą regulować cenę na rynku.

Współdziałanie ze spółdzielniami. Jeżeli idzie **o dostawę nabiału** mleka, masła, jaj, to tutaj rozwinąć się może wielkie pole dla współpracy samorządów ze spółdzielniami mleczarskiemi i jajczarskiemi. I tutaj należycie rozwinięte chłodnictwo umożliwiające poczynienie w lecie zapasów masła i jaj — umożliwi regulowanie cen nabiału w okresach zimowych.

Obecnie Rząd uruchomił pewną akcję zmierzającą do przystosowania chłodni (np. w Lublinie) do tych celów.

Dostawa opału. Oddalenie naszego terenu od kopalń węgla z jednej strony, brak zaś wielkiej organizacji handlowej, i wskutek tego wielkie rozdrobnienie handlu z drugiej strony powoduje znaczną **drożyznę opału** na terenie naszego województwa.

Tutaj ingerencja samorządów jest konieczna. Samorządy mogą uzyskać pewne ułatwienia kredytowe i taryfowe w akcji dostarczenia ludności opału, toteż w interesie tejże, winny akcję tę wszcząć jak najrychlej, tem więcej, że rozpoczęcie sprzedaży węgla przez gminę zmusi prywatnych rozsprzedawców do obniżenia swych nadmiernych zysków a przez to i ceny.

Nad referatem tym rozwinęła się szeroka dyskusja, w której przedstawiciele wszystkich miast na konferencji reprezentowanych składali sprawozdania z wszczętej akcji aprowizacyjnej.

Jatki miejskie. Między innemi okazało się, że gmina m. Białej Podlaskiej prowadzi we własnym zarządzie jatki mięsne, które wpłynęły dodatnio na kształtowanie się cen mięsa oraz nabyte doświadczenie zapoznało Magistrat z zasadami kalkulacji mięsa, tak, że w Komisji do ustalania cen głos kierownika jatek miejskich ma decydujące znaczenie. Praktyka jednak wykazała, że prowadzenie tego rodzaju przedsiębiorstw przez gminę nasuwa wiele trudności, zarówno wskutek braku odpowiednio wykwalifikowanego personelu jak i specjalnych warunków technicznych i handlowych tego przemysłu. Raczej należałoby popierać odnośne przedsiębiorstwa spółdzielcze, jako bardziej nastawione w kierunku handlowym.

Stosunek cen w miastach małych do dużych. W dalszej dyskusji przedstawiciele niektórych miast bronili tezy, że, co do niektórych artykułów, ceny w mniejszych miastach muszą być wyższe aniżeli w Lublinie. Przeprowadzona przez P. Wojewodę analiza tego poglądu wykazała jego bezpodstawność. Wkońcu P. Wojewoda zwrócił uwagę przedstawicielom samorządu m. Chełma na ważność rozwinięcia przez miasto akcji aprowizacyjnej, celem zapobieżenia drożyźnie w związku z przeniesieniem tamże Dyrekcji Kolejowej.

Następny referat wygłosił

Nacz. Dr. CZ. KUJAWSKI

IV.

O piekarnictwie.

Wartość spożywcza mąki normalizowanej. W związku z wydanymi normami przemiału poruszone są wątpliwości czy mąka ciemniejsza nie odbije się niekorzystnie na zdrowiu konsumentów. Tymczasem ustalono, że mąka ta będzie posiadała więcej odżywczych składników jak: witaminy, tłuszcze, związki azotowe, tak potrzebne dla organizmu. Natomiast niebezpieczeństwo dla zdrowia musi kryć się w jakości przechowania mąki, w urządzeniu piekarń i warunkach hygjenicznych sprzedaży.

Przechowywanie mąki. Mąka winna być wolna od obcych domieszek oraz przechowywana w składach suchych. Worki mąki winny być ułożone luźno w pozycji stojącej na grubych belkach, tak, aby był do nich zewsząd dostęp powietrza. Można ustawiać najwyżej po dwa worki na sobie.

W całej produkcji pieczywa należy zachować skrupulatną czystość. Wbrew utartym przekonaniom zarazki (bakterje) znajdujące się wewnątrz chleba nie zostają zabite przy wypieku, toteż tą drogą musi chleb się stać rozsadnikiem chorób.

Kontrola piekarń. **Kontrola piekarń** przeto musi uwzględnić w pierwszym rzędzie warunki czystości, a więc: lokal, sprzęty, czystość piekarza, jego rąk, odzieży, jakość wody, obecność much, robactwa, sposób i miejsce chłodzenia pieczywa, urządzenie umywalni, ustępów itd.

Tam, gdzie chleb jest niedobry, należy badać jego zaczyn. Szczegółowe przepisy o porządkach w piekarniach objęte są Rozporządzeniem Min. Zdrowia Publ. z dn. 26.II 1921 r. (Dz. U. № 26 poz. 151).

Pomimo wydania tych przepisów przed 7 laty wiele piekarń nie zastosowało ich dotąd w całej pełni. Zjawia się więc pytanie **jakie wymaganie mamy prawo i obowiązek stawiać w stosunku do piekarń i co upoważnia do ich zamykania względnie likwidowania?**

Termin likwidacji piekarń nieuporządkowanych. Zasadniczo wszystkie piekarnie nieodpowiadające przepisom winny być likwidowane. Ostatecznym bowiem termin ich uporządkowania minął 1.VII br. Przedewszystkiem więc likwidacja powinna dotknąć piekarń małych, gdyż one przedewszystkiem nie mogą być dostosowane do wymagań przepisów. Nie można jednak postępować szablonowo, nieraz należy liczyć się z odrębną sytuacją lokalną.

Organy kontroli piekarń. **Kto jest powołany do wykonywania kontroli?** W zasadzie obowiązek ten ciąży na władzach administracji ogólnej, przy udziale organów policji. Jednocześnie w miastach, w których istnieje przy Magistratach zorganizowany Wydział sanitarny, lub zorganizowane Komisje sanitarne miejscowe, to wskazanem jest powierzenie samorządowi stałej kontroli piekarń, rezerwując dla władz administracyjnych ogólny nadzór i kontrolę nad czynnościami władz samorządowych. Nadto kontrolę nad piekarniami wykonują: Ogólno państwowa oraz Wojewódzkie Komisje dla badania jakości chleba.

Sprzedaż pieczywa. Należy również rozciągnąć **nadzór nad sprzedażą pieczywa.** Pieczywo winno być zabezpieczone od zanieczyszczeń (kurz, muchy) oraz od zetknięcia z kupującymi. Szczególnie należy rozciągnąć nadzór nad straganami, w których sprzedaż pieczywa należy w miarę możności likwidować. Toteż budowane przez samorządy halle targowe należy przedewszystkiem przeznaczyć dla handlu artykułami spożywczymi a nie galanterję.

Mechanizacja piekarń. Istotną poprawę w piekarnictwie wprowadzi dopiero jego mechanizacja. Jakkolwiek rozporządzenie o mechanizacji piekarń wejdzie dopiero w życie w roku 1929 — niemniej już obecnie należy propagować ten typ piekarń i skłaniać piekarzy posiadających odpowiednie warunki lokalne do mechanizacji, choćby przez tworzenie spółek piekarskich, tak aby usunąć z czasem nieodpowiednie piekarnie i rynki. Stan sanitarny piekarń zmusza nas do radykalnej akcji w kierunku ich sanacji, warsztaty posiadające możliwości rozwoju należy mechanizować inne o ile nie odpowiadają warunkom sanitarnym likwidować.

V.

Ostatni referat wygłosił

Referendarz M. KLECZYŃSKI

O sankcjach karnych

przy zwalczaniu nadmiernych cen.

Referent omówił sankcje karne znajdujące się w szeregu ustaw wprost lub pośrednio z akcją aprowizacyjną związanych a w szczególności rozp. Min. Zdrowia Publ. z dn. 26.II 1921 r. (Dz. U. R. P. № 26 poz. 151) w przedmiocie ustalania i utrzymywania piekarń i sklepów z pieczywem oraz wypieku chleba; rozp. Rady Ministrów z dn. 11.I 1923 r. Dz. U. R. P. № 5 poz. 36 o tępieniu nadużyć handlu pośredniczącego przedm. powszech. użytku; rozp. Min. Spr. Wewn. z dn. 20.II 1923 r. Dz. U. R. P. № 22 poz. 139 w sprawie obowiązku posiadaczy przesiębiorstw ujawniania cen przedmiotów powszechnego użytku rozp.; Min. Zdrowia Publ. z dn. 25.VII 1923 (Dz. U. R. P: № 34 poz. 653) w przedmiocie ochrony czystości powietrza; rozp. Rady Ministrów z dn. 10.II 1926 (Dz. U. R. P. № 18 poz. 101) o uregulowaniu cen przetworów zbóż chlebowych, mięsa i jego przetworów oraz odzieży i obuwia; rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22.III 28 r. (Dz. U. R. P. № 36 poz. 343) o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku.

Dokładne przedstawienie tych przepisów będzie w formie okólnika, przesłane do wiadomości wszystkim starostwom.

Na tem konferencję zakończono o godz. 17.

Po przerwie udali się uczestnicy konferencji wraz z p. radcą Orzechowskim samochodami do Lubartowa, gdzie zwiedzili wzorowo urządzoną piekarnię mechaniczną oraz Okręgową Spółdzielnię Spożywców.

404.

STATUT

Komunalnej Kasy Oszczędności pow. Włodawskiego.

I. Organizacja Kasy.

A. Nazwa, siedziba, terytorjalny zakres działania oraz cel Kasy.

§ 1.

Komunalna Kasa Oszczędności powiatu Włodawskiego zorganizowana jest pod powyższą nazwą z siedzibą we Włodawie przez Związek Komunalny powiatu Włodawskiego.

Nazwa powyższa stanowi równocześnie firmę Kasy, a wymieniony związek jest związkiem poręczającym tej Kasy.

Terytorjalny zakres działania Kasy powyższej stanowi obszar powiatu Włodawskiego.

§ 2.

Komunalna Kasa Oszczędności powiatu Włodawskiego posiada odrębną osobowość prawną w granicach statutu niniejszego korzysta z uprawnień, przyznanych komunalnym kasom oszczędności rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 kwietnia 1927 roku o komunalnych kasach oszczędności (Dz. U. R. P. Nr. 38 poz. 339).

Kasie tej służy prawo otwierania zbiornic oraz oddziałów na podstawie uchwały stanowiącego organu związku poręczającego i za zgodą władzy nadzorczej.

§ 3.

Zadaniem Komunalnej Kasy Oszczędności powiatu Włodawskiego jest ułatwić gromadzenie oszczędności i ich oprocentowanie oraz uprzystępniać ludności tani kredyt.

§ 4.

Związek Komunalny powiatu, jako związek poręczający Kasę ponosi wobec osób trzecich odpowiedzialność za wszelkie zobowiązania Kasy.

Związek poręczający przyznał tejże Kasie sumę 5.000 zł. na pokrycie wydatków, połączonych z zorganizowaniem i uruchomieniem Kasy, na kapitał zakładowy sumę 50.000 zł. tytułem dotacji bezzwrotnej.

B. Skład, sposób wyboru i odwołania tudzież kompetencje organów Kasy i jej Komisji Rewizyjnej.

§ 5.

Organami Kasy są:

1) Rada Kasy jako organ posiadający prawo stanowienia w sprawach Kasy.
2) Zarząd Kasy, jako organ wykonawczy.

§ 6.

Rada Kasy jest ciałem kolegjalnem, składającem się z 7 członków. Członkami Rady Kasy mogą być tylko osoby, posiadające prawo wybieralności do rad wiejskich lub miejskich na obszarze Państwa. Członków Rady Kasy wybiera na lat 3 organ związku poręczającego: najmniej 4-ch członków musi być wybranych z grona organu stanowiącego związku poręczającego, reszta może pochodzić z poza tego grona.

Z pośród swych członków wybranych z grona stanowiącego związku poręczającego wybiera Rada Kasy zwykłą większością głosów przewodniczącego i jego zastępcę. Przewodniczący organu wykonawczego związku poręczającego lub zastępca tego przewodniczącego może być wybrany na przewodniczącego Rady Kasy.

Ustępujący członkowie Rady mogą być ponownie wybrani.

Zmiana składu lub kadencji organu stanowiącego związku poręczającego powoduje równocześnie utratę mandatów członków Rady, wybranych z grona powyższego organu stanowiącego oraz sprowadza konieczność wyboru nowych członków w miejsce ustępujących.

Ustępujący członkowie powinni pełnić swe obowiązki, aż do czasu ukonstytuowania się Rady w nowym składzie.

§ 7.

Zarząd Kasy stanowi:

Kolegjum, złożone z 3-ch członków, powołanych przez Radę Kasy większością $^{2}/_{3}$ głosów (§ 12 statutu niniejszego) na okres 3 lat. Przy wyborze głosuje się na każdego członka osobno.

Naczelnik Zarządu wybieranym jest przez Radę Kasy równocześnie z powołaniem innych członków Zarządu na ten sam okres czasu jak inni członkowie Zarządu i jest przewodniczącym Zarządu. Równocześnie z wyborem Naczelnika Zarządu następuje w ten sam sposób wyznaczenie jego zastępcy.

Naczelnikiem względnie członkiem Zarządu może być wybrany płatny kierownik biur lub Dyrektor Kasy.

§ 8.

Równocześnie nie można być członkiem Rady i Zarządu Kasy.

W miejsce członka Rady Kasy, który przyjął wybór do Zarządu Kasy, wybiera organ stanowiący związku poręczającego inną, odpowiednią osobę (§ 6 statutu niniejszego), na członka Rady, a w miejsce członka Zarządu Kasy, który przyjął mandat członka Rady Kasy, wybiera Rada Kasy innego członka do Zarządu.

Członkowie Rady i Zarządu Kasy nie mogą wchodzić w stosunek osobistego dłużnika do Kasy bez specjalnej uchwały Rady Kasy.

§ 9.

Rada Kasy wyraża wolę swoją w formie uchwał.

Uchwałom Rady Kasy zastrzega się przede wszystkiem:

a) ustanawianie regulaminów czynności własnych, jej komisyj oraz czynności Zarządu Kasy;
b) wybór i odwołanie Zarządu Kasy;
c) nabywanie realności celem lokaty funduszu emerytalnego funkcjonarjuszów (pracowników) Kasy oraz nabywanie i budowę realności dla własnego użytku z kapitału zasobowego;
d) zbywanie i obciążanie majątku Kasy, przyjmowanie na jej rzecz darowizn i zapisów oraz obejmowanie zarządów fundacji;
e) odstąpienie od sporów prawnych tudzież zatwierdzenie ugód w tych sporach prawnych, ustanawianie zastępców prawnych Kasy;
f) postanawia o wnioskach, jakie imieniem Kasy mają być przedkładane związkowi poręczającemu w sprawach Kasy, w szczególności w sprawie otwierania na terytorjum tegoż związku oddziałów i zbiornic jak również organizowunia zakładów zastawniczych (lombardów);
g) ustanawianie zasad co do sposobu zawiadywania i użytkowania majątku Kasy oraz co do administracji wszelkich jej urządzeń, w szczególności jej oddziałów, zbiornic i zakładów zastawniczych (lombardów);
h) ustalenie preliminarzy Kasy oraz przyzwalania na wydatki preliminarzem nieprzewidziane;
i) przyjmowanie do wiadomości sprawozdań Zarządu Kasy rocznych zamknięć rachunkowych tudzież bilansów Kasy oraz przedkładania ich związkowi poręczającemu (§ 29 statutu niniejszego);
j) postanowienia o użyciu funduszu zasobowego w granicach ustawowych i stawianie wniosków o rozdziale zysków, powstałych z obrotów Kasy;
k) postanawianie w granicach ustalonych statutem niniejszym o wnioskach Zarządu w sprawie zaciągnięcia pożyczek;
l) ustalenie na wniosek Zarządu dopuszczalnej najwyższej wysokości wkładów, tudzież terminów wypowiadania tychże oraz wysokości i początku obowiązywania każdoczesnej stopy procentowej, tak w stosunku do dłużników Kasy jak i jej wierzycieli z prawem upoważnienia Zarządu do czynienia w poszczególnych wypadkach odchyleń od ustalonych w powyższym względzie zasad;
ł) ustanawianie regulaminów wewnętrznych oraz instrukcji dla Zarządu i pracowników (funkcjonarjuszów) Kasy, obowiązujących również klijentelę Kasy co do sposobu załatwienia spraw;
m) udzielania upoważnień do podpisywania firmy Kasy oraz dokumentów, mocą których zaciąga zobowiązania wobec osób trzecich, udzielanie pełnomocnictw, upoważniających do zaciągania takich zobowiązań i do działania imieniem Kasy jako też udzielanie kierownikom poszczególnych działów administracji Kasy, jej oddziałów, zbiornic i zakładów prawa do zastępowania Kasy nazewnątrz w ich zakresie działania tudzież upoważnień do podpisywania w tym zakresie firmy oraz wspomnianego rodzaju dokumentów,
n) ustalenie rodzaju i ilości stanowisk służbowych w administracji Kasy oraz wysokość uposażeń, przywiązanych do ustalonych stanowisk, mianowanie płatnych kierowników biur i dyrektorów Kasy;
o) ustanawianie wynagrodzenia stale w Kasie zatrudnionych członków Zarządu Kasy oraz ewentualne przyznawanie remuneracji dla członków Zarządu i pracowników (funkcjonarjuszów) Kasy za pracę ponadobowiązkową;
p) postanawianie przepisów służbowych (pragmatyki służbowej) dla pracowników (funkcjonarjuszów) Kasy oraz ustalenie statutu emerytalnego dla tychże;

r) postanawianie o przepisach dyscyplinarnych dla pracowników (funkcjonarjuszów) Kasy, okrelenie władz dyscyplinarnych tudzież wybór i określenie ich kompetencji;
s) wydawanie opinji i występowanie na wniosek Zarządu z wszelkiemi wnioskami do władz w sprawach Kasy;
t) wystąpienie do organu stanowiącego związku poręczająaego z wnioskiem o ewentualną likwidację Kasy;
u) ustalenie projektów i zmian statutowych;
w) określanie w granicach statutu niniejszego przypadków i warunków, kiedy Zarząd Kasy upoważniony jest wykonać za Radę Kasy prawo stanowienia w sprawach Kasy;

Uchwały Rady Kasy, dotyczące spraw.wymienionych pod p. „c, d. n, o, u", podlegają zatwierdzeniu przez Wydział Powiatowy Sejmiku Włodawskiego.

§ 10.

Podsiedzenie Rady Kasy zwołuje przewodniczący, a w razie przeszkody jego zastępca w miarę potrzeby, conajmniej jednak 4 razy na rok.

Rada Kasy musi być nadto zwołana na żądanie organów związku poręczającego, władzy nadzorczej, Zarządu Kasy lub też na pisemny wniosek co najmniej 3 członków Rady z podaniem spraw, które mają być pomieszczone na porządku dziennym.

Zwołanie Rady Kasy, poza przypadkami nagłemi nastąpić powinno co najmniej na 7 dni przed terminem posiedzenia zapomocą pisemnego zaproszenia z podaniem porządku obrad lub też w drodze ustnego za powiedzenia posiedzenia.

Zaproszenie pisemne doręczone być powinno zapotwierdzeniem odbioru, zapowiedzenie ustne potwierdzone być powinno protokularnie.

Przewodniczący Rady otwiera i zamyka posiedzenie Rady oraz kieruje jej obradami.

§ 11.

Członkowie Rady Kasy obowiązani są uczęszczać regularnie na posiedzenia Rady Kasy.

Członek, który bez usprawiedliwienia opuścił 3 kolejne lub 5 choćby niekolejnych posiedzeń Rady Kasy może być pozbawiony mandatu z mocy uchwały organu stanowiącego związku, poręczającego na wniosek Rady Kasy. Od tej uchwały nie służy zainteresowanemu prawo odwołania.

Poza przypadkami przewidzianemi w § 8 Ust. 2 statutu niniejszego i w ustępie powyższym członkowie Rady Kasy ulegają z samego prawa zawieszeniu w czynnościach oraz tracą mandat w tych samych przypadkach i z temi samemi skutkami co członkowie organu stanowiącego Związku Poręczającego Kasy.

Członkowie Rady Kasy sprawują swe czynności bezpłatnie, mogą jednak otrzymać zwrot kosztów podróży i wynagrodzenia za obecność na posiedzeniach podług zasad ustalonych uchwałą Rady Kasy.

§ 12.

Rada kasy zdolna jest do powzięcia uchwał oraz do dokonywania wyborów, jeżeli na posiedzeniu obecna jest więcej, niż połowa statutowej liczby członków Rady.

Wyjątek od powyższej zasady zachodzi w przypadku, gdy idzie o powzięcie uchwał w sprawie:
a) zbycia nieruchomości lub zaciągnięcia pożyczki,
b) wniosków o otwarcie na terytorjum Związku poręczającego oddziałów i zbiornic, jak również o organizowanie zakładów zastawniczych (lombardów),
c) ustalanie rodzaju i ilości stanowisk służbowych w administracji Kasy oraz wysokości uposażeń, przywiązanych do odnośnych stanowisk,
d) wybory Zarządu i Komisji Kasy,
e) mianowania kierowników biur i dyrektorów Kasy oraz przyznawanie remuneracji członkom Zarządu i pracownikom (funkcjonarjuszom) Kasy,
f) ustalanie regulaminów i preliminarzy Kasy,
g) określania przypadków i warunków kiedy Zarząd Kasy upoważniony jest wykonać za Radę Kasy prawo stanowienia w sprawach Kasy,
h) uchwalania projektów zmian statutowych.

W każdym z powyższych przypadków Rada Kasy może powziąć uchwałę większością $^2/_3$ obecnych, jeżeli na posiedzeniu jest obecnych conajmniej $^2/_3$ członków Rady. O ile na 2-ch kolejno zwoływanych posiedzeniach nie stawi się wymagana ilośc członków Rady, Naczelnik Zarządu Kasy powinien o tem zawiadomić związek poręczający, którego organ wykonawczy może spowodować zwołanie ponownego posiedzenia z tym samym porządkiem obrad. Do ważności uchwał zwołanego w ten sposób posiedzenia wystarczy obecność więcej niż połowy statutowej liczby członków Rady.

§ 13.

Uchwały Rady Kasy zapadają większością głosów członków, biorących udział w głosowaniu.

W razie równości głosów wniosek upada, w razie równości głosów przy wyborach rozstrzyga los, wyciągnięty przez przewodniczącego.

Głosowanie jest jawne. Na żądanie 3 obecnych musi być zarządzone głosowanie imienne lub tajne. Przy wyborach oraz sprawach personalnych głosowanie jest tajne.

§ 14.

Członek Rady Kasy powinien wstrzymać się od głosowania we wszystkich sprawach, w których jest osobiście zainteresowany.

Jeżeli Rada Kasy z powyższego powodu stanie się niezdolną do powzięcia uchwał, na ten czas uchwałę Rady Kasy zastąpi uchwała organu stanowiącego związku poręczającego.

Członkowie Zarządu Kasy obowiązani są uczestniczyć w posiedzeniach Rady Kasy. Na posiedzeniach tych służy im głos doradczy poza koleją mówców.

Pracownicy (funkcjonarjusze) Kasy mogą być powoływani na posiedzenia Rady Kasy celem udzielenia potrzebnych wyjaśnień względnie referowania spraw.

§ 15.

Rada Kasy może do poszczególnych spraw wybrać ze swego grona Komisję.

Na posiedzeniach tychKomisyj przewodniczy przewodniczący Rady lub jego zastępca. W wypadkach gdy chodzi o sprawy osobiste tych ostatnich, lub gdy wymienieni zrzekną się przewodnictwa, Komisja wybiera przewodniczącego ze swego grona.

§ 16.

Z każdego posiedzenia Rady spisuje się protokuł. Do protokułu wpisuje się nazwiska obecnych na posiedzeniu: przewodniczącego, piszącego protokuł, członków Rady, członków Zarządu Kasy, pracowników (fukcjonarjuszów) Kasy, porządek dzienny, zgłoszone wnioski i powzięte uchwały w dosłownem brzmieniu z po-

daniem liczby głosów „za“ i „przeciw“ oraz liczby wstrzymujących się od głosowania, a przy wyborach liczbę głosów oddanych na poszczególnych kandydatów, wreszcie nazwiska członków Rady, którzy nie usprawiedliwili swego nieprzybycia na posiedzenie.

Protokuł, który sporządza się w toku posiedzenia, powinien być najpóźniej na następnym posiedzeniu Radzie Kasy odczytany i przyjęty, oraz podpisany przez przewodniczącego i jednego członka Rady.

§ 17.

Do zakresu działania Zarządu Kasy należy przedewszystkiem:

a) zarządzanie majątkiem i sprawami Kasy, według zasad statutu niniejszego i przepisów ustanowionych przez Radę Kasy,
b) kierownictwo administracji Kasy oraz nadzór nad administracją jej osobnych urządzeń, a w szczególności jej oddziałów, zbiornic i zakładów zastawniczych (lombardów),
c) sporządzanie preliminarza przychodów i rozchodów Kasy, rocznych zamknięć rachunkowych, bilansów i sprawozdań Kasy.
d) postanawianie o nabyciu na licytacji nieruchomości obciążonych pożyczką Kasy, o ile najwyższa zaofiarowana suma nie pokryje całkowicie wierzytelności Kasy,
e) nadzór zwierzchni nad pracownikami funkcjonarjuszami Kasy oraz nad prowadzeniem rachunkowości Kasy,
f) staranie się o należyte użycie wkładów i odpowiednie ich ulokowanie, jako też o należyty obrót pieniędzy i prowadzenie wszystkich operacji Kasy z zachowaniem statutu i przepisów obowiązujących,
g) mianowanie pracowników (funkcjonarjuszów) Kasy na ustalone przez Radę Kasy stanowiska służbowe w tych przypadkach, w których to mianowanie nie jest zastrzeżone Radzie, jako też przyjmowanie i oddalanie pracowników kontraktowych;
h) stanowienie uchwał w sprawach Kasy z upoważnienia Rady Kasy w przypadkach i warunkach, określonych wewnętrznym porządkiem (regulaminem) czynności Kasy,
i) wyznaczanie dni i godzin przyjmowania klijentów oraz urzędowania dla Zarządu, pracowników i Kasy,
j) przygotowywanie wniosków na posiedzenia Rady Kasy i wykonywanie jej uchwał.
k) załatwianie wszelkich innych czynności statutem Rady Kasy lub innym jej organom wyraźnie nie zastrzeżonych,

§ 18.

Naczelnik i członkowie Zarządu Kasy obowiązany jest (obowiązani są) dochować tajemnicy co do prowadzenia interesów, stosunków kredytowych i sposobu wytwórczości zawodowej klijentów Kasy.

Do członków Zarządu, sposobu obradowania, stanowienia uchwał i odbywania posiedzeń mają odpowiednie zastosowanie odnośne przepisy §§ 10 — 16 statutu niniejszego.

Powołanie na urząd Naczelnika i członków Zarządu wymaga zatwierdzenia ze strony organu wykonawczego związku poręczającego.

§ 19.

Kierownictwo bieżących czynności Kasy sprawuje Naczelnik Zarządu Kasy względnie jego zastępca. Jest on równocześnie naczelnym zwierzchnikiem służbowym wszystkich pracowników (funkcjonarjuszów) Kasy.

Naczelnikowi Zarządu Kasy służy do dni 3-ch prawo sprzeciwu co do uchwał Rady Kasy z odwołaniem się do Rady Kasy zaś odnośnie uchwał Rady Kasy — do organu wykonawczego związku poręczającego; sprzeciw powoduje wstrzymanie wykonania uchwały aż do rozstrzygnięcia organów odwoławczych.

Naczelnikowi służy również prawo wstrzymania wykonania zarządzeń Zarządu Kasy w przypadkach dotyczących:

a) postanawiania o nabyciu na licytacji nieruchomości obciążonych pożyczką Kasy, o ile najwyższa zaofiarowana suma nie pokryje całkowicie wierzytelności Kasy.
b) mianowanie pracowników Kasy na ustalone przez Radę Kasy stanowiska służbowe w tych przypadkach, kiedy to mianowanie nie jest zastrzeżone Radzie Kasy jakoteż przyjmowania i oddalania pracowników kontraktowych z obowiązkiem niezwłocznego zwrócenia się o decyzję do organu wykonawczego związku poręczającego.

Naczelnik Zarządu zastępuje Kasę na zewnątrz wobec urzędów publicznych i osób trzecich, prowadzi w jej imieniu korespondencję i podpisuje za nią pisma, dokumenty i ogłoszenia.

Firma Kasy oraz dokumenty, mocą których Kasa zaciąga zobowiązania wobec osób trzecich, jak nie mniej pełnomocnictwa upoważniające do zaciągania takich zobowiązań i do działania imieniem Kasy, muszą być oprócz tego podpisane przez jednego upoważnionego do tego przez Radę członka Zarządu Kasy i opatrzone pieczęcią Kasy.

Na zasadzie uchwały Rady Kasy Zarząd Kasy może aż do odwołania kierownikom poszczególnych działów administracji jej działów, zbiornic i zakładów udzielić prawa do zastępowania Kasy na zewnątrz w ich zakresie działania. Prawem tem można również objąć upoważnienienie do podpisywania w tym zakresie firmy Kasy oraz dokumentów, z których ma powstać obowiązek prawny Kasy. W tym ostatnim przypadku koniecznym jest jednak zawsze nadto podpis Naczelnika Zarządu.

§ 20.

Pracownicy (funkcjonarjusze) Kasy nie mogą być członkami Rady Kasy, ani Komisji Rewizyjnej Kasy. Nie mogą oni wchodzić w stosunek osobistego dłużnika do Kasy, ani też poręczycieli.

Przepis ustępu 1-go art. 18 statutu niniejszego ma również do pracowników (funkcjonarjuszów) Kasy odpowiednie zastosowanie.

Prawa i obowiązki pracowników (funkcjonarjuszów) Kasy określają przepisy służbowe i uposażeniowe wydane przez Radę Kasy.

§ 21.

Związek poręczający sprawuje kontrolę nad Kasą, za pośrednictwem Komisji Rewizyjnej.

Komisja Rewizyjna jest organem kolegjalnym i składa się z 5 członków, których wybiera i odwołuje organ stanowiący związku poręczającego.

W skład Komisji Rewizyjnej nie mogą wchodzić członkowie Rady ani Zarządu Kasy, ani też pracownicy (funkcjonarjusze) Kasy, natomiast mogą być do tej Komisji powołane nie wchodzące w skład organów lub personelu pracowników (funkcjonarjuszów) Kasy

i osoby z pośród lub z poza grona organu stanowiącego związku poręczającego, zwłaszcza rzeczoznawcy, a to bądź z głosem doradczym, jako jej asesorzy.

Członkowie Komisji Rewizyjnej nie mogą pozostawać w stosunku osobistego dłużnika do Kasy bez specjalnej uchwały organu stanowiącego związku poręczającego.

Przepisy ustępu 3 § 9 statutu niniejszego odpowiednio obowiązuje również członków Komisji Rewizyjnej.

Przewodniczącym Komisji Rewizyjnej jest prezes wyznaczony przez organ stanowiący związku poręczającego przy wyborze Komisji.

Uchwały Komisji Rewizyjnej zapadają większością głosów — pełnej liczby jej członków. Do ważności zaś uchwał niezbędną jest obecność $^2/_3$ członków Komisji Rewizyjnej. Uchwały te powinny być protokułowane. Protokuł podpisuje przewodniczący i 1 członek Komisji Rewizyjnej.

Pozatem do członków Komisji Rewizyjnej, do obrad i posiedzeń tej Komisji mają odpowiednie zastosowanie przepisy §§ 10, 11, 14 ust. 1, 2 i 4 i § 16 statutu niniejszego.

§ 22.

Obowiązkiem Komisji Rewizyjnej jest zbadanie rocznego sprawozdania z działalności Kasy i zamknięcia rachunków Kasy, złożonego związkowi poręczającemu przez Radę Kasy, a nadto sprawdzenie stanu Kasy przynajmniej raz na kwartał.

Tok i sposób dokonywania rewizji określa osobny porządek (regulamin) czynności, uchwalony przez organ stanowiący Związku poręczającego.

Komisja Rewizyjna uprawniona jest też przeprowadzać niespodziewane rewizje Kasy oraz wszelkich jej urządzeń a w szczególności jej oddziałów, zbiornic i zakładów zastawniczych (lombardów).

W celu wykonania powyższych czynności wolno Komisji Rewizyjnej żądać od Rady i Zarządu Kasy, jej Oddziałów, zbiornic i zakładów zastawniczych (lombardów) wszelkich potrzebnych wyjaśnień, aktów, ksiąg kasowych, zapisów i dowodów, oraz stwierdzać i badać wszelkie urządzenia Kasy.

Ze swych czynności składa Komisja Rewizyjna sprawozdanie organowi stanowiącemu Związku poręczającego, przesyłając jednocześnie odpisy organowi wykonawczemu tegoż związku przy dołączeniu odpisów dla Rady i Zarządu Kasy.

§ 23.

Ogłoszenia Kasy wywieszane będą na widok publiczny w lokalu urzędowym Kasy oraz jej oddziałów, zbiornic i zakładów zastawniczych (lombardów)—jako też w lokalu urzędowym jej Związku poręczającego, w Lubelskim Dzienniku Wojewódzkim.

II. Majątek i fundusze Kasy.

§ 24.

Majątek Kasy stanowi majątek osobny, oddzielony prawnie od majątku Związku poręczającego i osobno administrowany. Majątkiem tym odpowiada Kasa za zobowiązania, jakie jako osoba prawna zaciągnęła względem wkładców innych wierzycieli.

Fundusze, należące do majątku Kasy lub jej powierzone, nie mogą być łączone z funduszami Związku poręczającego i powinny być odrębnie administrowane.

§ 25.

Kasa jest obowiązana posiadać względnie zebrać fundusz zasobowy, przeznaczony przedewszystkiem na pokrycie ewentualnych strat Kasy.

Fundusz zasobowy tworzy się z corocznych zysków Kasy; mogą też być przeznaczone na fundusz zasobowy bezzwrotne dotacje Związku poręczającego, zapisy i t. p.

Fundusz zasobowy gromadzić należy do czasu, póki wraz z narosłemi procentami nie osiągnie wysokości conajmniej 10% sumy wkładów oszczędnościowych. W tej wysokości powinien fundusz ten być nadal utrzymywany.

Gdy fundusz zasobowy wynosić będzie więcej, niż 5% wkładów oszczędnościowych, to połowa zysków Kasy może być użyta na cele użyteczności publicznej. Jeżeli fundusz wynosi 10% wkładów, to zyski Kasy mogą być w całości użyte na cele użyteczności publicznej.

Dla określenia wysokości funduszu zasobowego miarodajną jest w obu powyższych przypadkach suma wkładów oszczędnościowych z tego roku obrachunkowego, w którym ta suma była najwyższa, licząc od dnia zatwierdzenia statutu niniejszego.

Na podstawie uchwały Rady Kasy i za pozwoleniem władzy nadzorczej może Kasa nabywać i budować z funduszu zasobowego realności dla własnego użytku. Pozatem fundusz zasobowy lokowanym może być tylko w sposób przewidziany w § 46 punktach 1—4 oraz 10 statutu niniejszego, przyczem o wyborze tych sposobów lokaty decyduje Rada Kasy.

§ 26.

Dla zabezpieczenia funduszu zasobowego powinna Kasa posiadać względnie otworzyć nadto osobny fundusz wyrównawczy na pokrycie ewentualnych strat kursowych, wynikłych z obliczenia kursu walorów, znajdujących się jako część stanu czynnego w funduszach Kasy.

Fundusz wyrównawczy tworzy się (uzupełnia się) wyłącznie z wykazanych księgami zwyżek kursowych. Przy obliczeniu w myśl poprzedniego paragrafu procentowej wysokości funduszu zasobowego w stosunku do sumy wkładek oszczędności fundusz ten nie może być policzany.

§ 27.

Na zabezpieczenie poszczególnych swych operacji, jako też na własne cele inwestycyjne uprawniona jest Kasa tworzyć również fundusze specjalne.

Fundusze powyższe mogą być tworzone dopiero po zadośćuczynieniu obowiązkom w przedmiocie funduszu zasobowego (§ 25 statutu niniejszego). Przepis o lokacie funduszu zasobowego ma odpowiednie zastosowanie także i do powyższych funduszów.

§ 28.

Rokiem obrachunkowym Kasy jest rok kalendarzowy.

Rachunkowość swoją prowadzi Kasa według systemu księgowości podwójnej.

Rachunkowość kapitału zakładowego, funduszu zasobowego i funduszu wyrównawczego prowadzoną ma być oddzielnie.

Sposób wykonywania bieżącego nadzoru organów Kasy nad czynnościami i rachunkowością Kasy określa porządek (regulamin) czynności, uchwalony przez Radę Kasy.

§ 29.

Najpóźniej w ciągu 2-ch miesięcy po upływie roku obrachunkowego Zarząd Kasy powinien złożyć Radzie Kasy sprawozdanie z działalności Kasy za bezpośrednio ubiegły rok obrachunkowy wraz z bilansem majątku Kasy i funduszów jej powierzonych oraz zamknięcie rachunkowe wszelkich przychodów i rozchodów Kasy.

Sprawozdanie to wraz z bilansem oraz zamknięcie rachunkow należy po przyjęciu ich przez Radę Kasy przesłać najpóźniej do 3-ch miesięcy, licząc od dnia ukończenia się roku obrachunkowego, organowi wykonawczemu Związku poręczającego, celem powzięcia co do nich uchwały przez organ stanowiący tegoż Związku.

W bilansie i zamknięciu rachunkowem walory, mające obieg na giełdzie, powinny figurować podług kursu ostatniego dnia roku obrachunkowego, a te walory, które nie mają takiego obiegu, podług kursu walorów podobnych lub podług ich wartości rynkowej. Inne objekty należy wykazywać w wartości nie przekraczającej kosztów nabycia. Należności wątpliwe należy zapisać na stratę.

Sprawozdanie z działalności wraz z bilansem i projektem rozdziału zysków oraz zamknięcia rachunkowe powinny być przedkładane corocznie władzy nadzorczej w ciągu jednego miesiąca po uznaniu ich przez organ stanowiący Związku Poręczającego, oraz podane do wiadomości publicznej w sposób przepisany dla ogłoszeń Kasy (§ 23 statutu niniejszego).

Kasa obowiązana jest przechowywać księgi wkładek oszczędnościowych przez cały czas swego istnienia, inne księgi przez lat 10, natomiast może ona niszczyć spłacone książeczki oszczędnościowe i inne zapiski z 5-ciu lat wstecz.

Okresy powyższe liczą się od daty odnośnych kwitów, zapisów względnie roku zamknięcia rachunków i ksiąg oraz od daty ostatniego wpisu, uskutecznionego na książeczce.

III. Operacje Kasy.

§ 31.

Kasa uprawniona jest do dokonywania tylko tych rodzajów operacji, które wyszczególnione są w statucie niniejszym.

Firma i sam zakład Kasy, jako też firma (nazwa) jej oddziałów, zbiornic i zakładów zastawniczych (lombardów) oraz same te urządzenia nie mogą być przedmiotem ani operacji kasy, ani też żadnych tranzakcji ze strony związku poręczającego.

A. Operacje bierne.

§ 32.

Kasa przyjmuje wkłady oszczędnościowe na książeczki oszczędnościowe które mogą być wystawione na okaziciela lub na imiennie oznaczoną osobę.

Książeczka oszczędnościowa może opiewać tylko na gotówkę i stanowi dowod posiadania w Kasie wierzytelności w wysokości każdoczesnego jej salda.

Kasa przyjmuje wkłady od osób fizycznych i prawnych nietylko na ich własny rachunek, lecz także na rachunek osób trzecich.

§ 33.

Kasa nie jest obowiązana przyjmować na książeczki oszczędnościowe wkładów poniżej kwoty 1 zł.

Dopuszczalną najwyższą kwotę wkładów na książeczkę oszczędnościową ustala Rada Kasy (§ 9 ust. 2 p. 1 statutu niniejszego).

Kasa nie jest obowiązana przyjmować wkładek oszczędnościowych w następujących przypadkach:

a) gdy chodzi o wystawienie książeczki oszczędnościowej na obcą walutę,
b) gdy zgłaszane przez wkładcę warunki Kasa uźna za niedogodne dla siebie,
c) gdy niema widoków na odpowiednie ulokowanie funduszu wkładowego,
d) gdy wkładca już raz dopuścił się nadużycia zaufania Kasy,
e) gdy Kasa stoi przed likwidacją.

§ 34.

Kasa uprawniona jest wypuszczać znaczki oszczędnościowe w cenie niżej od oznaczonej powyższej kwoty wkładów oraz przyjmować te znaczki jeżeli razem złączone dają kwotę przewidzianego powyżej wkładu najniższego. Może również Kasa rozdzielać skarbonki oszczędnościowe i złożone w nich kwoty przyjmować na warunkach wyżej wymienionych jako wkłady na książeczki oszczędnościowe.

Jeżeli wkład, złożony na poszczególną książeczkę, osiągnie ustaloną przez Radę Kasy kwotę najwyższą, na ten czas nie może on być zwiększony przez nowe wpłaty lecz tylko przez kapitalizowanie się procentu.

§ 35.

Wkładki oszczędnościowe księguje Kasa na tego, na kogo książeczka oszczędnościowa jest wystawiona.

Na pierwszej stronie książeczki oznacza się numer otworzonego w Kasie rachunku, datę wystawienia książeczki i zapis o ewentualnych zastrzeżeniach, a jeżeli książeczka wystawiona jest na imiennie oznaczoną osobę, także nazwisko i imię tej osoby.

Z każdą książeczką oprawiony jest wyciąg statutu niniejszego, dotyczący wkładów oszczędnościowych.

Książeczkę oszczędnościową wystawia Kasa w sposób przepisany dla dokumentów, z których powstaje zobowiązanie Kasy (§ 19 ust. 3 statutu niniejszego).

W braku odmiennego zastrzeżenia każda suma, wpłacona na książeczkę jest w stosunku do Kasy wierzytelnością tego, na kogo książeczka jest wystawiona.

Każdy wpis lub zastrzeżenie w książeczce oszczędnościowej stwierdzony powinien być poza podpisem skarbnika (kasjera) także przez podpis jednego członka Zarządu.

Zapisków lub zastrzeżeń osób prywatnych w książeczkach Kasa nie jest obowiązana uwzględniać choćby nawet pochodziły od władcy lub osoby uprawnionej do podejmowania wpłat. Omyłki skreśla się z pisemnem potwierdzeniem na książeczce skreślenia w sposób dla spisów obowiązujący.

§ 36.

Do umownego przeniesienia wierzytelności wynikający z książeczki oszczędnościowej nawet na imiennie przeznaczoną osobę wystawionej, wystarcza wręczenie tej książeczki nabywcy wierzytelności może nastąpić za przedstawieniem książeczki, przyczem Kasa

niema obowiązku badać legalności posiadania książeczki, przedstawionej do wypłaty, o ile wypłaty nie uzależniono od pewnych określonych w tym względzie warunków lub o ile utrata książeczki nie została przedtem zgłoszona w Kasie.

O ile chodzi o książeczki wystawione na imiennie oznaczoną osobę bez zastrzeżeń co do osób uprawnionych do podnoszenia wkładów uważa się każdego przedstawiającego książeczkę do wypłaty za prawnego pełnomocnika tej osoby na którą książeczka jest wystawiona.

§ 37.

Wpłaty mogą być uskuteczniane również bez przedkładania książeczki oszczędnościowej, a mianowicie drogą przekazów pocztowych, listów pieniężnych, czeków i t. p. Wpisanie do książeczki oszczędnościowej uskutecznionych w powyższy sposób wpłat dokonywa Kasa przy najbliższem przedstawieniu jej książeczki oszczędnościowej.

Całkowita lub częściowa wypłata przez Kasę wierzytelności wynikającej, z książeczki oszczędnościowej, może nastąpić w drodze pocztowej tylko zapoprzedniem nadesłaniem Kasie książeczki, podaniem sposobu przekazania wypłaty oraz adresu wkładcy względnie osoby na ręce której wypłata ma nastąpić i za wyraźnem wskazaniem, w jaki sposób i do czyich rąk książeczka ma być zwrócona lub też czy ma zostać zatrzymana do rozporządzenia wkładcy. Wypłata może być dokonana w powyższy sposób na polecenie wkładcy do rąk osoby trzeciej tylko wtedy, jeżeli odpowiednio do polecenia wypłaty się wylegitymuje i jeżeli osnowa zastrzeżeń w księdze zastrzeżeń (§ 38 statutu niniejszego) co do odnośnego wkładu wypłacie takiej się nie sprzeciwia, Kasa upoważniona jest do potrącenia z wkładu podniesionych przez siebie kosztów pocztowych.

Przy wypłaceniu całego kapitału wraz z procentami Kasa książeczkę oszczędnościową zatrzymuje i kasuje.

§ 38.

Jeżeli wypłatę wierzytelności wynikającej z książeczki oszczędnościowej, uzależnionej od pewnych określonych warunków, to Kasa musi o tem zapisać do książeczki oszczędnościowej odpowiednie zastrzeżenie. Wypłaty wierzytelności z takich książeczek można uskuteczniać tylko ściśle według osnowy zastrzeżenia.

Łączenia kilku warunków równocześnie jest dopuszczalnem, o ile te warunki wzajemnie się nie wyłączają i nie są sprzeczne ze sobą, a określone są w sposób wykluczający wątpliwość co do sposobu ich dopełnienia. Zastrzeżone warunki mogą wychodzić zarówno od Kasy jak i od wkładcy.

Wypłata wkładów z książeczek uwarunkowanych zastrzeżeniami dokonywaną być może tylko zgodnie z osnową zastrzeżeń. Zastrzeżenie można zmienić lub wycofać. Zapisy o zastrzeżeniach zmianie lub cofnięciu należy uwidaczniać nietylko w samej książeczce lecz także w odnośnej księdze wkładów, pełną zaś osnowę zastrzeżenia należy wpisać do specjalnej księgi zastrzeżeń przechowywanej pod zamknięciem.

§ 39.

Jeżeli między niniejszą Kasą a innemi komunalnemi kasami oszczędności i gminnemi kasami pożyczkowo-oszczędnościowemi dojdzie do skutku porozumienie co do wzajemnego przyjmowania wkładów i dokonywania wypłat na wystawione przez siebie książeczki oszczędnościowe, natenczas dojście do skutku takiego porozumienia obowiązany jest Zarząd Kasy podać do publicznej wiadomości w sposób przewidziany dla ogłoszeń Kasy (§ 23 statutu niniejszego).

§ 40.

Ustalony przez Radę Kasy procent od wkładów, o ile wkładca nie zażądał wypłaty odsetek dolicza się do tychże wkładów, o ile zaś tej wypłaty zażąda wypłaca się corocznie.

Bieg procentów rozpoczyna się od dnia następnego po dniu wpłaty i liczy się dodnia poprzedzającego dzień wypłaty.

Oprocentowanie książeczek może być różne w zależności od terminu wypowiedzenia wkładu lub też od zgłoszonych zastrzeżeń albo innego uwarunkowania wypłaty wkładu.

Kasa zastrzega sobie możność wyróżnienia w drodze premji lub rozlosowywania nagród pewnych kategorji książeczek, które Rada Kasy uzna za zasługujące na takie wyróżnienie.

Wysokość i początek obowiązywania ustalonej stopy procentowej od wkładów, jakoteż warunki ewentualnych premji i rozlosowywania nagród Kasa podaje do publicznej wiadomości w sposób przewidziany dla ogłoszeń Kasy (§ 23 statutu niniejszego).

§ 41.

Całkowita lub częściowa wypłata przez Kasę wierzytelności wynikającej z książeczki oszczędnościowej może nastąpić—nawet w przypadkach egzekucji tylko za jej przedstawieniem.

Wstrzymanie wypłaty wkładów z książeczki oszczędnościowej nastąpić może w przypadkach i w sposób przewidziany o przepisach o umorzeniu tytułów na okaziciela obowiązujących w siedzibie Kasy.

§ 42.

W myśl art. 20 ust. 1 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 kwietnia 1927 r. o komunalnych kasach oszczędności (Dz. U. R. Nr. 38, poz. 339) wkłady na książeczki oszczędnościowe kasy rządzącej się statutem niniejszym posiadają charakter funduszów, ulokowanych bezpieczeństwem prawnem (pupilarnem).

Książeczki oszczędnościowe tej Kasy w myśl art. 20 Ust. 2 powyższego rozporządzenia będą przyjmowane przez państwowe, względnie komunalne władze urzędy i zakłady jako wadja przy wszelkich przetargach, jako kaucje akcvzowe i celne jako kaucje przy zawieraniu umów, jako zabezpieczenia pieniężne z innych tytułów wymagane.

Jako wadja i kaucje składane władzom państwowym względnie komunalnym urzędom i zakładom nie mogą być przyjmowane książeczki oszczędnościowe opatrzone zastrzeżeniami.

§ 43.

W razie utraty książeczki oszczędnościowej unieważnienie i wydanie duplikatu może nastąpić po przeprowadzeniu postępowania przewidzianego w przepisach o umorzeniu tytułów na okaziciela obowiązujących w siedzibie Kasy, duplikat książeczki może jednak być wydany już po upływie 6-ciu miesięcy od daty pierwszego ogłoszenia o jej utracie.

Zagubienie, zniszczenie lub inną utratę książeczki oszczędnościowej może jej posiadacz zgłosić pisem-

nie lub ustnie bezpośrednio w zakładzie głównym Kasy lub jej oddziale względnie zbiornicy skąd mu książeczkę wydano.

Zgłoszenie powyższe obowiązuje Kasę dopiero od chwili doręczenia jej dowodu sądowego o wdrożeniu postępowania przewidzianego w przepisach o umorzeniu tytułów na okaziciela obowiązujących w siedzibie Kasy.

Wydanie duplikatu oraz wypłata wkładów lub procentów po upływie sześciu miesięcy od ogłoszenia o utracie książeczki, a przed uznaniem jej za nieważną, nastąpić może na odpowiedzialność Kasy tylko do rąk tej osoby, która jest uprawniona do rozporządzenia wkładem.

Duplikat wystawia się na saldo książeczki pierwotnej.

§ 44.

Przedawnienie wierzytelności z tytułu niepodniesionych z kasy wkładów oszczędnościowych, jako też skapitalizowanych procentów od takich wkładów następuje z upływem lat trzydziestu od dnia dokonania ostatniego wkładu lub ostatniej wypłaty, względnie od dnia dopisania po raz ostatni przez Kasę procentów na książeczce oszczędnościowej.

Bieg trzydziestoletniego przedawnienia w tych przypadkach, gdzie chodzi o wkłady z odroczoną lub wstrzymaną wypłatą względnie dotknięte zakazem sądowym, lub płatne za określonym zgóry terminem wypowiedzenia nie może w stosunku do części wkładu, dotkniętej powyższemi ograniczeniami rozpocząć się przed przywróceniem prawa do rozporządzenia wkładem względnie przed upływem terminu określonego dla wypowiedzenia.

W stosunku do książeczek oszczędnościowych, na imię osoby niewłasnowolnej, o ile o tem w książeczce było zapisane odpowiednie zastrzeżenie, bieg przedawnienia nie może się rozpocząć przez uzyskaniem własnowolności przez wspomnianą osobę.

Lista wierzytelności, ulegających przedawnieniu podaną będzie na sześć miesięcy przed upływem okresu przedawnienia do wiadomości publicznej w sposób przewidziany dla ogłoszeń Kasy (§ 23 statutu niniejszego). W ciągu powyższego okresu osoby uprawnione do rozporządzania odnośnemi wierzytelnościami, mogą żądać wypłaty tych wierzytelności względnie prosić o ich dalsze utrzymanie na rachunku Kasy.

Przedawnione wierzytelności przelewa Kasa na fundusz zasobowy.

§ 45.

Kasie przysługuje prawo wypowiadania wierzytelności.

Wypowiedzenie wkładu poszczególnemu wkładcy może być dokonane ustnie z zaznaczeniem tego w książeczce oszczędnościowej lub też przez zawiadomienie pisemne.

Wypowiedzenie wkładów może nastąpić także przez podanie go do wiadomości publicznej w sposob przewidziany dla ogłoszeń Kasy (§ 23 statutu niniejszego).

B. Operacje czynne.

§ 46.

Kasa uprawniona jest:

1) Nabywać polskie państwowe papiery procentowe listy zastawne i obligacje banków państwowych, akcje Banku Polskiego, tudzież listy zastawne krajowych towarzystw kredytu długoterminowego, emitowane za zabezpieczeniem prawnem (pupilarnem), obligacje związków komunalnych instytucji kredytowych tudzież banków, gwarantowanych przez związki komunalne, oraz udziały (akcje) wspólnych komunalnych instytucji kredytowych.

2) Udzielać pożyczek pod zastaw papierów oznaczonych w punkcie 1. najwyżej do $^3/_4$ ich wartości kursowej a nie wyżej ich wartości nominalnej oraz pod zastaw wystawionych przez siebie książeczek oszczędnościowych.

3) Udzielać na hipoteki miejskich i wiejskich nieruchomości terminowych pożyczek, oprocentowanych i prawnie (pupilarnie) zabezpieczonych z zastrzeżeniem dla Kasy prawa przedterminowego odbioru, a dla dłużnika przedterminowej spłaty pożyczki za poprzedniem conajmniej półrocznem wypowiedzeniem, oraz z tem zastrzeżeniem, że budynki nieruchomości obciążonej pożyczką Kasy przez cały czas obciążenia będą ubezpieczone od ognia na warunkach poniżej w § 47 statutu niniejszego osobno określone.

4) Nabywać wierzytelności hipoteczne zabezpieczone w sposób określony dla pożyczek w punk. 3.

5) Udzielać na cele budowlane — w granicach hipotecznego zabezpieczenia ewidencji — kredytu wekslowego w miarę postępu budowy do wysokości 50 proc. wartości rzeczywiście wykonanych robót.

6) Udzielać spółdzielniom zorganizowanym na zasadach ustawy z dnia 29 października 1920 roku (Dz. U. R. P. Nr. 111 poz. 733), oraz późniejszych przepisów ustawą powyższą zmieniających, kredytu do wysokości sumy udziałów członkowskich oraz własnych funduszów spółdzielni pod warunkiem, iż członkowie spółdzielni przyjmą poza swemi udziałami jednakże w stosunku do ich wysokości odpowiedzialność z własnych majątków za kredyt otwarty spółdzielni przez Kasę.

7) Udzielać pożyczek za zobowiązaniami pisemnemi (skryptami dłużnemi) lub za wekslami jeżeli obok wystawcy przyjmą solidarną z nim odpowiedzialność conajmniej 2 osoby zapewniające terminową spłatę całej pożyczki.

8) Dyskontować weksle zaopatrzone przynajmniej w 2 podpisy zapewniające terminowe wykupienie weksla.

9) dyskontować nie wcześniej jednak jak na 6 miesięcy przed terminem płatności.

a) książeczki oszczędnościowe wystawione z zastrzeżeniem terminowem przez publiczne kasy oszczędności a mianowicie: przez Bank Gospodarstwa Krajowego, Państwowy Bank Rolny, Pocztową Kasę Oszczędności, Polski Bank Komunalny w Warszawie, Komunalny Bank Kredytowy w Poznaniu, wszystkie komunalne kasy oszczędności i wszystkie gminne kasy pożyczkowo-oszczędnościowe,
b) wypowiedziane i wylosowane papiery procentowe wymienione w punkcie 1) niniejszego paragrafu,
c) kupony od wymienionych w punkcie 1) papierów procentowych,

10) umieszczać z zastrzeżeniem zwrotu na każde żądanie lub za wypowiedzeniem — wolną gotówkę:

a) na rachunkach żyrowych i czekowych w państwowych instytucjach i komunalnych instytucjach kredytowych tudzież w Banku Polskim.

b) w asygnatach kasowych Banku Gospodarstwa Krajowego,
c) jako wkład oszczędnościowy w Pocztowej Kasie Oszczędności w Banku Gospodarstwa Krajowego, w Państwowym Banku Rolnym i w komunalnych oszczędności.

11) udzielać oprocentowanych pożyczek terminowych za gwarancją Państwa z zastrzeżeniem dla Kasy prawa przedterminowego odbioru pożyczki za poprzedniem conajmniej półrocznem wypowiedzeniem.

12) udzielać oprocentowanych pożyczek terminowych związkowi poręczającemu do wysokości 10 proc. wkładów oszczędnościowych, zakup obligacji tegoż związku uważać należy za udzielenie mu pożyczki.

§ 47.

Budynki, nieruchomości, obciążonej pożyczką udzieloną przez Kasę w myśl punktu 3-go par. 46 statutu niniejszego, powinny być przez cały czas obciążenia ubezpieczone od ognia:

2) w Powszechnym Zakładzie Ubezpieczeń Wzajemnych (b. Polskiej Dyrekcji Ubezpieczeń Wzajemnyzh w Warszawie), lub w komunalnych ubezpieczeniach wojewódzkich na sumę przewyższającą co najmniej o 20% kwotę udzielonej pożyczki, przyczem kwota tej pożyczki powinna mieścić się cała w wolnej od długów części, pierwszych $^3/_4$ części ubezpieczonej wartości nieruchomości;
b) w prywatnych zakładach wzajemnych ubezpieczeń w obrębie Rzeczypospolitej, poręczonych przez związki publiczno prawne, na sumę przewyższającą co najmniej o 30% kwotę udzielonej pożyczki, przyczem kwota tej pożyczki powinna mieścić się cała w wolnej od długów części — pierwszych $^2/_3$ części ubezpieczonej wartości nieruchomości.

Jeżeli wartość ubezpieczona czy to skutkiem pogorszenia się stanu budynków, czy spadku wartości realności, czy też z innych przyczyn, wynosi więcej niż rzeczywista wartość szacunkowa nieruchomości w czasie udzielania pożyczki, należy stawki powyższe policzać od wartości szacunkowej. Szacunku dokonać może Kasa komisyjnie przez właściwe do tego organa fachowe. Wymiar pożyczki od wartości szacunkowej nie uchyla warunku co do obowiązku ubezpieczenia budynków od ognia.

Odstąpienie od powyższych zasad wymaga zezwolenia władzy nadzorczej.

Uiszczanie premji ubezpieczeniowych przyjmuje Kasa na siebie za odpowiedniem za to odszkodowaniem.

§ 48.

Kasa obowiązana jest posiadać względnie umieścić w posiadających bezpieczeństwo prawne (pupilarne) polskich państwowych papierach procentowych lub w papierach przez Państwo gwarantowanych co najmniej 5% ogólnej sumy wkładów oszczędnościowych, jeżeli ta suma przewyższa 200,000 złotych. Przy obliczaniu tego procentu nie wlicza się do podstawy wymiaru zwaloryzowanych wkładów przedwojennych.

Kasa może tylko o tyle pozbywać się przepisanego zasobu w powyższych papierach, o ile to jest konieczne do spłaty wkładów. Pozbywane mogą być wtedy najpierw tylko papiery przez Państwo gwarantowane, a dopiero, gdyby zasób tychże został wyczerpany, posiadające bezpieczeństwo prawne (pupilarne) polskie państwowe papiery procentowe.

Nadto fundusze zasobowe Kasy, o ile nie są już uiszczone w nieruchomościach powinny w 20% swej wysokości względnie nadwyżki ponad lokatę w nieruchomościach umieszczane być w wymienionych wyżej papierach. W razie zamiaru nabycia lub budowy własnego gmachu lub potrzeby pokrycia straty Kasa może papiery wartościowe, stanowiące lokatę funduszu zasobowego, pozbyć lub zastawić.

§ 49.

Kasa obowiązana jest prowadzić rejestr imienny dłużników i poręczycieli (solidarnych współdłużników) z uwidocznieniem zobowiązań, zaciągniętych przez tychże na własny rachunek czy też drogą poręczeń w Kasie.

Członków Zarządu Kasy nie wolno bez zezwolenia Rady Kasy przyjmować jako poręczycieli.

§ 50.

Poza operacjami czynnemi, o których mowa w § 46 statutu niniejszego, może Kasa — po uzyskaniu na to pozwolenia władzy nadzorczej:

1) udzielać oprocentowanych pożyczek terminowych:
a) związkowi poręczającemu do wysokości ponad 10% nie wyżej jednak 20% wkładów oszczędnościowych, przyczem zakup obligacji związku poręczającego uważać należy za udzielenie mu pożyczki,
b) innym związkom komunalnym i innym związkom prawno-publicznym, o ile na podstawie obowiązujących ustaw związki te są uprawnione do zaciągania takich pożyczek i do pobierania bądź to samoistnych danin, bądź dodatków do podatków państwowych,
c) fundacjom i posiadającym osobowość prawną, komunalnym zakładom zastawniczym (lombardom);
2) umieszczać rozporządzalne fundusze za zgodą związku poręczającego w instytucjach kredytowych przez Kasę założonych lub przez ten związek poręczonych.

Fundusze Kasy mogą być używane w sposób, przewidziany w paragrafie niniejszym i punkcie 12-tym paragrafu 46 statutu niniejszego, najwyżej do wysokości 30% ogólnej sumy wkładów oszczędnościowych.

§ 51.

Kasa może dla własnego użytku nabywać lub budować realności, ale tylko z kapitału zasobowego na podstawie uchwały Rady Kasy i za pozwoleniem władzy nadzorczej; może ona również na podstawie uchwały Rady Kasy nabywać realności, celem lokaty funduszu emerytalnego funkcjonarjuszów Kasy, wreszcie jest Kasa uprawniona nabywać na licytacji nieruchomości obciążone pożyczką Kasy, o ile najwyższa zaofiarowana suma nie pokryje całkowicie wierzytelności Kasy.

C. Inne operacje.

§ 52.

Kasa ma prawo:

1) redyskontować posiadane w swych portfelach weksle w państwowych i komunalnych instytucjach finansowych, w Banku Polskim oraz w innych instytucjach finansowych, które wskaże Minister Skarbu,
2) przyjmować za opłatą jako depozyty na przechowanie dokumenty tudzież wartościowe przedmioty

i papiery, przyczem Kasa nie ponosi odpowiedzialności za realizowanie płatnych kuponów, ani wylosowanych papierów,

3) podejmować się kupna i sprzedaży państwowych tudzież innych notowanych na giełdach pieniężnych Rzeczypospolitej Polskiej papierów wartościowych oraz zarządzenia niemi, lecz jedynie na zlecenie i rachunek osób trzecich, przyczem kupna dokonywa się po złożeniu potrzebnej gotówki, a sprzedaży po dostarczeniu papierów procentowanych,

4) załatwiać na zlecenie i rachunek osób trzecich inkaso weksli, listów przewozowych i t. p. dokumentów.

Na podstawie osobnego pozwolenia Ministra Skarbu, udzielonego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych — rządząca się statutem niniejszym Kasa uprawniona jest do dokonywania nadto następujących czynności bankowych:

a) na zaciąganie pożyczek na podstawie upoważnienia organu stanowiącego swego związku poręczającego i za osobną poręką tegoż związku za te pożyczki.

b) na udzielenie gwarancyj za zgodą i poręką związku poręczającego,

c) na zakup monet złotych oraz na przeprowadzenie czynności dewizowych w ograniczeniu do zleceń własnych wkładów i własnego związku poręczającego i na ich rachunek,

d) na udzielanie kredytu towarowego producentom pod zastaw towarów nie podlegających łatwemu zepsuciu ubezpieczonych od ognia i zdeponowanych w publicznych składach towarowych.

§ 53.

W związku z operacjami, o których mowa w statucie niniejszym, kasa uprawnioną jest przedsiębrać następujące czynności:

a) pozbywać własne wierzytelności hipoteczne za zgodą organu stanowiącego związku poręczającego własne realności;

b) sprzedawać i lombardować posiadane własne papiery wartościowe w wypadku nagłego zapotrzebowania gotówki, jednakże z ograniczeniami, wynikającemi, obowiązku posiadania względnie umieszczania zasobów w posiadających bezpieczeństwo prawne (pupilarne) polskich państwowych papierach procentowych i w papierach przez Państwo gwarantowanych (§ 48 statutu niniejszego),

c) prowadzić agentury Banku Polskiego oraz Banków państwowych i komunalnych,

d) wynajmować schowki w swym skarbcu, względnie w szafach bezpieczeństwa na warunkach przez Radę Kasy ustalonych,

e) otwierać rachunki bieżące i czekowe, przekazowe i korespondencyjne (kontokorentowe);

f) wystawiać przekazy i akredytywy na instytucje kredytowe, w których komunalnym kasom oszczędności wolno lokować fundusze w granicach posiadanych przez klijenta w Kasie funduszach oraz w granicach funduszów, posiadanych przez Kasę w tych instytucjach.

IV. Szczegółowe uprawnienia Kasy.

§ 54.

Rządząca się statutem niniejszym Kasa, jako komunalna kasa oszczędności jest na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 kwietnia 1927 roku o komunalnych kasach oszczędności (Dz. U. R. P. Nr. 38 poz. 339) wolna:

1) od państwowych podatków: dochodowego, od darowizn i przemysłowego (zasadniczego i od obrotu);

2) od dodatków komunalnych do powyższych podatków;

3) od opłat stemplowych od podań wnoszonych tak przez Kasę jak i przez istniejące przy niej zakłady zastawnicze (§ 2 statutu niniejszego).

Przychody od wkładów na książeczki oszczędnościowe Kasy są wolne od podatku od kapitałów i rent, o ile wysokość wkładu nie przewyższa kwoty 5000 zł. (§ 52 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Ministra Skarbu z dnia 26 marca 1928 roku w sprawie wykonania wymienionego wyżej rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o Komunalnych Kasach Oszczędności).

Wpisy w książeczkach oszczędnościowych oraz wszelkiego rodzaju zaświadczenia o założeniu lub zwrócenie wkładó, wydane przez Kasę są w myśl ostatnio wymienionego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej wolne od opłaty stemplowej.

Pisma, stwierdzające otrzymanie pożyczki od Kasy, podlegają w myśl ostatnio wymienionego rozporządzania Prezydenta Rzeczypospolitej opłacie stemplowej w wysokości 0,3% od sumy zobowiązania.

§ 55.

W razie niezapłacenia w terminie pożyczki zabezpieczonej zastawem papierów wartościowych Kasa ma prawo sprzedać te papiery bez upoważnienia sądowego.

Sprzedaż powinna się odbyć najpóźniej w ciągu miesiąca od dnia płatności pożyczki, zabezpieczonej zastawem, przyczem papiery, notowane na giełdzie, mają być sprzedane po cenie giełdowej, a nienotowane — po przeciętnej miejscowej cenie rynkowej.

Papiery wartościowe, przyjęte przez Kasę jako zastaw, udzielonych pożyczek, mają być zapisane do oddzielnej księgi sznurowej z wyszczególnieniem ich rodzaju i ilości, a przy premjowych papierach wartościowych także numerów obligacji, tudzież z podaniem sum wierzytelności zastawem zabezpieczonych. (Na obszarze mocy obowiązującej Kodeksu Napoleona zapis do takiej księgi sznurowej komunalnej kasy oszczędności uważa się za równorzędny z zarejestrowaniem, przewidzianem w artykule 2074 tegoż kodeksu).

V. Likwidacja Kasy.

§ 56.

Likwidacja Kasy może być dobrowolna lub przymusowa.

Dobrowolna likwidacja następuje na skutek uchwały związku poręczającego zatwierdzonej przez władzę nadzorczą.

Przymusową likwidację może zarządzić Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu w przypadkach określonych w ustępie 3-im artykułu 30-go wymienionego wyżej rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o komunalnych kasach oszczędności.

Rozporządzenie władzy, zarządzające lub zatwierdzające likwidację Kasy, jako też wdrożenie postępo-

wania likwidacyjnego ogłasza się w Lubelskim Dzienniku Wojewodzkim.

Ustalony plan likwidacji Kasy powinien być ogłoszony w sposób przewidziany dla ogłoszenia statutu Kasy.

W ogłoszeniu odnośnem należy zawezwać wierzycieli Kasy do podjęcia wkładów w przeciągu 6-ciu miesięcy. Ogłoszenie należy powtórzyć trzykrotnie co najmniej w dwutygodniowych odstępach czasu po sobie. Po upływie sześciu miesięcy od dnia ostatniego ogłoszenia ustaje oprocentowanie wkładek.

Jeżeli płynne fundusze Kasy nie wystarczają na pokrycie zobowiązań Kasy, za które związek poręczający przyjął odpowiedzialność, a w szczególności na pokrycie zobowiązań z tytułu wkładów oszczędnościowych, to odpowiednich środków na pokrycie tych zobowiązań powinien w myśl obowiązujących przepisów dostarczyć związek poręczający.

Likwidacja Kasy odbywa się pod nadzorem osobnego komisarza, którego wyznacza właściwa władza nadzorcza.

Postępowanie likwidacyjne nie może zostać zamknięte przed upływem 6-ciu miesięcy od chwili ostatniego ogłoszenia o jego wdrożeniu.

Ta część majątków kasy, jaka jest potrzebna na zaspokojenie tych jej wierzycieli, którzy po odbiór swych wierzytelności do chwili zamknięcia postępowania likwidacyjnego się nie zgłosili, złożoną być powinna na lat 30-ci do depozytu sądowego na rzecz tych wierzycieli. Wierzytelności takie, o ile ich do upływu tego okresu czasu wierzyciele nie podejmą, przypadają na rzecz związku poręczającego.

Nadwyżka majątku kasy, pozostała po zaspokojeniu wszystkich jej wierzycieli, którzy się zgłosili do chwili zamknięcia postępowania likwidacyjnego i po złożeniu odpowiedniej części jej majątku na ten cel, uprzednim ustępem wskazany przechodzi na rzecz związku poręczającego, który powinien użyć tej nadwyżki tylko na cele użyteczności publicznej, po ewentualnem poprzedniem potrąceniu z niej kosztów likwidacji oraz kapitału zakładowego, przyznanego kasie przy jej organizowaniu.

Zwinięcie kasy (oraz jej ewentualnych oddziałów, zbiornic i zakładów zastawniczych (lombardów) podaje związek poręczający w sposób na miejscu praktykowany do publicznej wiadomości.

VI. Władze Nadzorcze.

§ 57.

Władzą nadzorczą nad kasą, rządzącą się statutem niniejszym jest zgodnie § 59 rozporządzenia wykonawczego w instancji I-szej, Wojewoda, z którym współdziałała w przypadkach przepisami tego paragrafu oznaczonych Wydział Wojewódzki—a w instancji II-ej i ostatniej, Minister Spraw Wewnętrznych, działający w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości w prowadzeniu kasy, a w szczególności wykroczeń przeciw obowiązującym przepisom lub postanowieniom statutu niniejszego, służy władzy nadzorczej prawo wydawania zarządzeń niezbędnych celem usunięcia nieprawidłowości lub zapobieżeniu dalszym wykroczeniom. Zarządzenia te mogą polegać na zawieszeniu w czynnościach lub usunięciu członków Rady kasy, Zarządu kasy i komisji rewizyjnej i na ustanowieniu w razie potrzeby komisarza na koszt kasy lub Związku poręczającego dla zarządu kasą do czasu wyboru nowych organów. Wybór ten powinien nastąpić w ciągu trzech miesięcy od czasu ustanowienia komisarza.

Komisarz w zakresie powierzonych mu czynności wstępuje we wszystkie prawa i obowiązki Rady i Zarządu Kasy.

VIII. Przepisy końcowe.

§ 59.

Statut niniejszy wchodzi w życie z chwilą ogłoszenia go w „Lubelskim Dzienniku Wojewódzkim".

§ 60.

Wszelkie zmiany i uzupełnienia statutu niniejszego podlegają zatwierdzeniu władzy nadzorczej.

Statut niniejszy został przyjęty na plenarnem posiedzeniu Sejmiku Powiatowego we Włodawie w dniu 18 września 1928 roku. L. prot. XXVI.

Przewodniczący Wydziału
Starosta Powiatowy *(—) Paweł Ćwikliński.*

Wojewoda Lubelski
L. 6988/Sm. Lublin, dn. 27 listopada 1928 r.

Na podstawie art. 31 Rozporz. Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 13.IV 1927 r. Dz. U. R. P. Nr. 38 poz. 339 w związku z § 59 p. b. Rozp. Wykon. Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Ministerstwa Skarbu z dn. 26.III 1928 r. D. U. N. 44 poz. 424 statut niniejszy zatwierdzam z zastrzeżeniem:

1) przyjęcia przez sejmik powiatowy uchwały gwarancyjnej zgodnie z § 4 ust. 1 statutu,

2) powzięcia przez sejmik dodatkowej uchwały o przyznaniu Kom. Kasie Oszczędności kwoty 5.000 zł. na pokrycie kosztów organizacji kasy zgodnie z § 4 ust. 2 statutu, gdyż nie jest to objęte uchwałą z dn. 18.IX 1928 r.

3) wpisania w § 2 ustępie drugim po słowie: „stanowiącego" słów „organu związku poręczającego".

4) wpisania w § 14 ustępie drugim zamiast słów „organu stanowiącego" słów „organu wykonawczego".

5) zmienienia znakowania w § 17 punktów zamiast „k" ma być „j" zamiast „l" ma być „k".

6) wpisania w § 19 ust. drugim po słowach „uchwał Zarządu" słów „oraz Rady" po słowach „z odwołaniem się" słów „od uchwał Zarządu".

7) wpisania w końcu § 19 następującego ustępu: „Kierownictwo technicznych czynności kasy sprawuje pod nadzorem Rady Kasy i pod bezpośrednim zwierzchnictwem Naczelnika Zarządu Kasy odpowiedzialny pracownik Kasy z tytułem Dyrektora Kasy.

Jest on równocześnie bezpośrednim przełożonym służbowym pracowników Kasy powierzonego mu działu;

8) wpisania w § 21 ust. 2 po słowach „rzeczoznawcy, a to" słów „bądź z głosem stanowczym, jako jej członkowie";

9) wpisania w § 21, po ustępie 3 zdania „Przewodniczący organu wykonawczego związku poręczającego, o ile nie jest członkiem Rady lub Zarządu Kasy, jest z urzędu przewodniczącym Komisji Rewizyjnej";

10) w § 22 ust. 4 zamiast słów „stwierdzać" ma być „zwiedzać".

Wojewoda Lubelski
w/z. (—) *Szaynowski.*
Naczelnik Wydziału.

C. OGŁOSZENIA.

1) Konkurs na posadę inżyniera miejskiego.

Magistrat niasta Zamościa ogłasza niniejszem konkurs na stanowisko inżyniera miejskiego.

Posada do objęcia w każdej chwili. Wynagrodzenie zależne od umowy i kwalifikacyj.

Od kandydata wymagana jest znajomość budowy dróg, architektury, posiadanie prawa prowadzenia robót budowlanych oraz pożądana znajomość urbanistyki i meljoracji.

Praktyka poza pracami Magistratu niedozwolona.

Reflektanci, posiadający conajmniej znajomość budowy dróg i architektury oraz prawo prowadzenia robót budowlanych, proszeni są o osobiste zgłaszanie się z ofertami do Magistratu dla porozumienia, o koszta podróży w granicach 75 zł. będą im zwracane.

Oferty przyjmowane będą do dnia 15.XII.1928 r.

Zamość, dnia 15.XI.1928 r.

Zarząd miasta Zamościa.

2) Konkurs na posadę drogomistrza w Wydziale Powiatowym w Puławach.

Po raz drugi.

Wydział Powiatowy Sejmiku w Puławach poszukuje rutynowanego drogomistrza. Wiek nieprzekraczalny 40 lat. Wymagana znajomość budowy dróg i mostów. Posada do objęcia od zaraz. Warunki: pobory według X st. służb. urzędn. państw. oraz ryczałt na rozjazdy. Do podania załączyć należy życiorys oraz odpisy świadectw.

Kierownik Pow. Zarządu Drogowego
(—) inż. Orłowski.

3) Założenie gminnych kas pożyczkowo-oszczędnościowych.

Po raz drugi.

Na zasadzie rozporządzenia Prezydenta R. P. o organizacji i ustaleniu statutu gminnych kas wiejskich pożyczkowo-oszczędnościowych z dnia 30.XII. 1924 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 118 poz. 1069) i rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych, wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dn. 13.III 1925 roku o statucie normalnym Gminnych Kas Pożyczkowo-Oszczędnościowych (Dz. Ust. R. P. Nr. 35, poz. 239) została założona Gminna Kasa Pożyczkowo-Oszczędnościowa z siedzibą w **Opolu-Lubelskim**, powiatu Puławskiego.

Kapitał zakładowy kasy ustalono w sumie 12000 złotych.

Kasa może zaciągać zobowiązania do 20-krotnej wysokości kapitału zakładowego i zasobowego Kasy.

Na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o organizacji i ustaleniu statutu gminnych kas wiejskich pożyczkowo-oszczędnościowych z dnia 30-XII-1924 r. (D. U. R. P. Nr. 118 poz. 1069) i Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych, wydanego w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu z dn. 13-III-1928 r. o statucie normalnym gminnych kas pożyczkowo-oszczędnościowych (D. U. R. P. Nr. 35 p. 239) została założona gminna kasa pożyczkowo-oszczędnościowa z siedzibą w kol. Biała, powiatu Radzyńskiego. Kapitał zakładowy kasy ustalono w sumie zł. 7632.62. Kasa może zaciągać zobowiązania do dwudziesto-krotnej wysokości kapitału zakładowego i zasobowego kasy.

4) Postępowania spadkowe.

Sędzia Komisarz masy upadłości Josefa Langbauma, handlującego i zamieszkałego w Zamościu, wzywa wszystkich wierzycieli upadłego Josefa Langbauma, aby w dniu 4 grudnia 1928 roku o godz. 12-ej w południe stawili się w sali posiedzeń Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Zamościu osobiście lub przez pełnomocników w celu wybrania kandydata na syndyka tymczasowego. Niestawiennictwo wierzycieli może spowodować umorzenie postępowania upadłościowego.

Sędzia Komisarz (—) **K. Kwapiszewski.**
Kurator (—) **H. Cygielman**, Adwokat.

5) Licytacje majątków ruchomych i nieruchomych.

L. 1378/23.

Komornik Sądowy na pow. Konstantynowski J. Gałach, mający kancelarję w m. Białej-Podlaskiej, niniejszym obwieszcza, że w dniu 4 lutego 1929 roku od godziny 10 rano w sali posiedzeń Sądu Okręgowego w Białej-Podlaskiej, na zaspokojenie spłat majątkowych Julji Leśniewskiej i nieletniego Lucjana-Mieczysława Jaszczuka, odbędzie się sprzedaż publiczna majątku nieruchomego, położonego we wsi Niemojki, gm. Łysów, pow. Konstantynowskiego, należącego **do Jaszczuka Stefana** po Franciszku, a mianowicie: 1) $^1/_4$ części osady włościańskiej, zapisanej, w tabeli likwidacyjnej pod № 12, na imię jego dziadka Mateusza Jaszczuka, obszaru 7 morgów $234^1/_2$ prętów z ruchomościami, stanowiącemi nieruchomość ze swego przeznaczenia—kieratem № 3 i sieczkarnią starą, 2) praw do czterech zagonów z całego ogrodu, położonego przy trakcie — szosie Łosice-Łysów, ciągnącego się od ogrodu Jana Franczuka do rzeki, między posesją spadkobierców po Szyi Wajmanie od zachodu, a wspomnianym traktem-szosą od wschodu oraz zabudowań istniejących na tym ogrodzie. stodoły drewnianej podmurowanej z przybudowanemi do niej szopą drewnianą i chlewem w części podmurowanym, kuźnią murowaną oraz spichrzem podmurowanym drewnianym, studnia z żórawiem lecz bez nowej małej stodółki i 3) placu ciągnącego się od tegoż traktu i kończącego się okapem za budowanym chlewem cementowym, między posesją Adama Hawryluka z jednej strony i wygonem wiejskim z drugiej, lecz bez tego chlewa i niewykończonego jeszcze domu drewnianego.

Majątek ten, oprócz ogrodu, we wspólnem z kimkolwiek posiadaniu nie jest, hipoteki niema, w zastawie lub dzierżawie nie znajduje się. Zaznacza się przytem, że budynki gumienne na ogrodzie sprzedają się w całości na własność, prawa zaś tyczą się tylko ogrodu.

Licytacja wspomnianego majątku z przynależnościami na podstawie opisu, dokonanego w dniu 23 października 1928 roku, rozpocznie się od sumy dziewięć tysięcy (9.000) złotych.

Pragnący przyjąć udział w licytacji, przed rozpoczęciem takowej winni złożyć Komornikowi, prowadzącemu licytację, kaucję (wadium) w kwocie dziewięćset (900) złotych i na żądanie dowód obywatelstwa Polskiego.

Opis, szacunek i dokumenty tyczące się tej sprzedaży, mogą być przejrzane w kancelarji Sądu Okręgowego w Białej-Podlaskiej lub u obwieszczającego Komornika w godzinach urzędowych.

m. Biała-Podlaska. dnia 15 listopada 1928 roku.

Komornik Sądowy **(—) J. Gałach.**

L. 734/28 r.

Komornik Sądowy na pow. Konstantynowski J. Gałach, mający kancelarję w Białej-Podlaskiej, ul. Piłsudskiego № 28, niniejszym obwieszcza, że w dniu 4 lutego 1929 roku od godziny 10-ej rano w sali posiedzeń Sądu Okręgowego w Białej-Podlaskiej na zaspokojenie należności wierzyciela hipotecznego Banku dla Spółdzielni w Warszawie, odbędzie się sprzedaż majątku nieruchomego, należącego do **Kacenelenbogen Baszejwy**, położonego w osadzie Wisznice, gm. Horodyszcze, pow. Włodawskiego, składającego się z gruntu 21 dziesięcin 341 sążni, oznaczonego w rejestrze pomiarowym literą „M“ ze znajdującemi się na nim zabudowaniami — cegielnią i domkiem zwanym stróżówką krytemi słomą.

Nieruchomość ta ma uregulowaną księgę hipoteczną, przechowywaną w Wydziale Hipotecznym przy Siedleckim Sądzie Okręgowym, w zastawie, dzierżawie lub we wspólnem posiadaniu nie znajduje się.

Zgodnie z działem IV wykazu hipotecznego nieruchomość ta obciążona jest, a mianowicie: pod № 120 — długiem 2.000 złotych z kaucją i pod № 121 — ostrzeżeniem dla sumy 2.200 złotych.

Licytacja tej nieruchomości na podstawie opisu, dokonanego przez Komornika na pow. Włodawski W. Skibniewskiego w dniu 4 września 1928 roku, rozpocznie się od sumy 3.000 zł.

Pragnący przyjąć udział w licytacji przed rozpoczęciem takowej, winni złożyć Komornikowi prowadzącemu licytację wadjum (kaucję) w kwocie 300 złotych i na żądanie dowód obywatelstwa Polskiego.

Opis, szacunek i dokumenty, tyczące się tej sprzedaży, mogą buć przejrzane w kancelarji Sądu Okręgowego lub u obwieszczającego Komornika w godzinach urzędowych.

M. Biała-Podlaska, dnia 16 listopada 1928 roku.

Komornik Sądowy **(—) J. Gałach.**

L. 732/28.

Komornik Sądowy na pow. Konstantynowski J. Gałach, mający kancelarję w m. Białej-Podlaskiej, niniejszym obwieszcza,

że w dniu 18 lutego 1929 roku od godziny 10 rano, w sali posiedzeń Sądu Okręgowego w Białej-Podlaskiej na zaspokojenie należności wierzycieli hipotecznych Banku Ziemiańskiego, Oddział w Lublinie, Lubelskiego Syndykatu Rolniczego i innych, odbędzie się sprzedaż publiczna dóbr ziemskich pod nazwą „folwark Mosty", położonych w gminie Opole, pow. Włodawskiego, należących czystym wpisem do **Targońskiego Józefa-Ignacego**, a przez zastrzeżenie do Pawła-Czesława Targońskiego i 52 innych, przestrzeni 446 morgów 77 prętów z zabudowaniami szczegółowo w opisie wymienionemi.

Dobra te mają uregulowaną księgę hipoteczną, przechowywaną w Wydziale Hipotecznym, przy Siedleckim Sądzie Okręgowym, w zastawie nie znajdują się. W dziale III wykazu hipotecznego wyszczególnione są ścieśnienia własności, ciężary i służebności. Zgodnie z działem IV tegoż wykazu, obciążone długami i różnemi obowiązkami hipotecznemi, a mianowicie: pod № 1 i 2 pożyczkami Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego, pod pierwszym 2400 złotych i pod drugim 24900 złotych, № 4 długiem 20000 rubli z kaucją, pod № 6 długiem 40000 rubli z kaucją, pod № 7 kaucją 10000 rubli, pod № 9 kaucją 6000 rubli, pod № 15 długiem 109.450 rubli z % i kosztami, pod № 17 sumą 725 rubli, pod № 20 długiem 3775 złotych, pod № 21 długiem 300 złotych, pod № 22 długiem 1200 złotych, pod № 23 długiem 2000 złotych, pod № 24 długiem 1250 złotych z % i kosztami, pod Nr. 25 długiem 1600 złotych z % i kosztami, pod Nr. 26 długiem 5506 złotych 30 groszy z % i kosztami, pod Nr. 27 długiem 6600 złotych z % i kosztami, pod Nr. 28 długiem 800 złotych z % i kosztami i pod Nr. 29 długiem 200 złotych z % i kosztami.

Licytacja powyższej nieruchomości na podstawie opisu, dokonanego przez Komornika na pow. Włodawski — W. Skibniewskiego w dniu 17—21 stycznia 1928 roku, rozpocznie się od sumy czterysta tysięcy (400.000) złotych.

Pragnący przyjąć udział w licytacji, przed rozpoczęciem takowej winni złożyć Komornikowi prowadzącemu licytację wadium (kaucję) w kwocie 40.000 złotych i na żądanie dowód obywatelstwa Polskiego.

Opis, szacunek i dokumenty tyczące się tej sprzedaży, mogą być przejrzane w kancelarji Sądu Okręgowego w Białej-Podlaskiej lub u obwieszczającego Komornika w godzinach urzędywych.

m. Biała-Podlaska, dnia 10 listopada 1928 roku.

Komornik Sądowy (—) **J. Gałach.**

L. 1211.

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Siedlcach na powiat Sokołowski na zasadzie art. 1030 Ust. Post. Cyw. podaje do wiadomości, że w dniu 14-go grudnia 1928 roku od godziny 10 zrana w majątku Łazów w gminie Sterdyń powiatu Sokołowskiego odbędzie się sprzedaż przez licytację majątku ruchomego Wacława Życkiego, zajętego w dniu 18 sierpnia r. b., składającego się z urządzeń domowych, zboża oraz inwentarzy żywego i martwego, ocenionych na łączną sumę 147.972 złotych.

Spis zajętego majątku i szacunek takowego przejrzeć można będzie w dniu licytacji.

Sokołów dnia 19 listopada 1928 roku.

Komornik Sądowy (—) **Olędzki.**

L. 632—634.

Komornik Sądowy Bolesław Sankowski zamieszkały w Turobinie, pow. Krasnystawskiego na zasadzie art. 1030 Ust. Post. Cyw. ogłasza, że na dzień 18 grudnia 1928 r, o godz. 10 rano w folw. Tarnawka gminy Zakrzew wznaczona została sprzedaż przez publiczną licytację ruchomości, należących do **Leszczyńskiego Witolda**, składających się z perłowca, stołu walców, 3 klaczy, młocarni, kieratu i in. ruchomości gospodarczych ocenionych do sprzedaży na sumę 9790 złotych.

Podlegające sprzedaży ruchomości obejrzeć można w dzień licytacji na miejscu.

Turobin, dnia 6 listopada 1928 roku
Komornik Sądowy (—) **Sankowski.**

L. 855/28.

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Lublinie Stefan Steinbrich, mający kancelarję w Lublinie przy ul. 3-go Maja Nr. 7 obwieszcza, że na zaspokojenie należności Katarzyny Gutkowej w kwocie 550 zł. i Stanisława Grzegorczyka w kwocie 100 zł. z % i kosztami, w dniu 14 lutego 1929 roku w sali posiedzeń Sądu Okręgowego w Lublinie odbędzie się publiczna sprzedaż przez licytację praw **Grzegorczykowej Rozalji** do niepodzielnej połowy osady włościańskiej, położonej we wsi i gminie Piotrków, pow. Lubelskiego, ogólnej przestrzeni 7 morgów 20 pr., bez budynków, szczegółowo wskazanej w opisie w dniu 20 września 1928 roku.

Powyższa nieruchomość niema urządzonej księgi hipotecznej, w zastawie nie jest, znajduje się w dzierżawie Józefa Ziętka do dnia 1 kwietnia 1930 r., prawa zaś Rozalji Grzegorczykowej obciążone są dożywotniem użytkowaniem 1 morg. 227½ pr. na rzecz Wincentego Grzegorczyka.

Licytacja praw Rozalji Grzegorczykowej do niepodzielnej połowy powołanej wyżej osoby rozpocznie się od sumy szacunkowej 7.000 zł. i życzący wziąć udział w licytacji obowiązany złożyć kaucji 700 zł. oraz dowody stwierdzające prawo nabywania osad włościańskich.

Warunki licytacyjne oraz akta dotyczące sprzedaży przeglądać można w kancelarji Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Lublinie.

Lublin, dnia 12 listopada 1928 roku.
Komornik Sądowy (—) **Steinbrich.**

L. 1102/28.

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Lublinie Stefan Steinbrich, mający kancelarję w Lublinie przy ul. 3-go Maja Nr. 7 obwieszcza, że w dniu 14 lutego 1929 roku o godz. 10 rano w sali posiedzeń Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Lublinie, na zaspokojenie należności Franciszka Dybca w kwocie 10 000 zł., odbędzie się publiczna sprzedaż przez licytację części osady włościańskiej, należącej do **Harasimowej Małgorzaty z Dybców** i nieletniej **Marjanny Dybcówny**, niepodzielnie, położonej we wsi Tarnawa, gm. Turobin, pow. Krasnystawskiego, zapisanej do tab. likw. pod Nr. 2, przestrzeni 10 morgów 19 pr. ziemi ornej z prawami na leśne i pastwiskowe serwituty, przyczem grunt orny znajduje się w czterech kawałkach, oraz budynków znajdujących się na powyższej części osady, a mianowicie: domu mieszkalnego drewnianego, pokrytego słomą, stodoły i obory drewnianych pod jednym słomianym dachem, domu mieszkalnego, stodoły z oborą i chlewu przy domu, drewnianych, pokrytych słomą, szczegółowo wskazanej w opisie w dniu 19 maja 1928 r. przez Komornika Sądowego Sankowskiego dokonanym.

Powyższa nieruchomość niema urządzonej księgi hipotecznej, w zastawie i dzierżawie nie jest, długami nie obciążona.

Licytacja rozpocznie się od sumy szacunkowej 22.000 zł., lecz stosownie do art. 1182 U. P. C. może być sprzedaną poniżej oszacowania. Życzący wziąć udział w licytacji obowiązany złożyć kaucji 2.200 zł. i dowody stwierdzające prawo nabywania osad włościańskich.

Warunki licytacyjne i dokumenty dotyczące sprzedaży przeglądać można w kancelarji Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Lublinie.

Lublin, dnia 21 listopada 1928 roku.
Komornik Sądowy (—) **Steinbrich.**

L. 831/28.

Komornik przy Sądzie Okregowym w Lublinie Stefan Steinbrich, mający kancelarję w Lublinie przy ul. 3-go Maja Nr. 7 obwieszcza, że w dniu 14 lutego 1912 roku o godz. 10 rano, w sali posiedzeń Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Lublinie, odbędzie się sprzedaż przez publiczną licytację nieruchomości **Koprona Stanisława** w celu zaspokojenia należności Wojciecha Czubackiego w kwocie 999 zł. 20 gr. z kosztami i 360 zł. z % i kosztami. Podlegająca sprzedaży nieruchomość Stanisława Koprona. położona jest w kol. Radzic Nr. 1, gm. Ludwin, powiacie lubartowskim, woj. Lubelskiem i składa się z pozostałości z działki Nr. 63 kol. Radzic, przestrzeni, ta pozostałość 6 morgów 150 pr., w czem 5 morgów gruntu ornego i 1 morg 150 pr. łąki, bez zabudowań, szczegółowo wskazanej w opisie w dniu 29 grudnia 1927 r. dokonanym.

Powyższa nieruchomość ma urządzoną księgę hipoteczną w Wydziale Hipotecznym Sądu Okręgowego w Lublinie, w zastawie i dzierżawie nie jest, obciążona ewikcją, ostrzeżeniami i długami w sumie 4.500 rb. i 2.649 zł 20 gr.

Licytacja rozpocznie się od sumy szacunkowej 5.000 zł., lecz stosownie do art. 1182 U. P. C. może być sprzedaną poniżej oszacowania. Życzący wziąć udział w licytacji obowiązany złożyć kaucji 505 zł.

Kupować mogą obywatele Rzeczypospolitej Polskiej.

Warunki licytacyjne i dokumenty dotyczące sprzedaży przeglądać można w kancelarji Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Lublinie.

Lublin, dnia 20 listopada 1928 roku.
Komornik Sądowy (—) **Steinbrich.**

L. 590|28.

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Siedlcach Aleksander Szukuć w m. Garwolinie zamieszkały, na zasadzie 1030 art. U. P. C. podaje do wiadomości publicznej, że 10 grudnia 1928 r. o godzinie 10-ej zrana w majątku Głosków gm. Górzno pow. Garwolińskiego odbędzie się licytacja ruchomości należących do **Afanasjewa Bazylego** składających się z samochodu ciężarowego, ubrań, owiec. cegły, sączków, jałowizny, źrebaków i t. p. oszacowanych na 6801 zł. Niektóre przedmioty mogą być sprzedane niżej szacunku.

Spis rzeczy i szacunek takowych przejrzany być może w dniu licytacji.

Garwolin, dnia 17.XI 1928 r.

Komornik Sądowy (—) **Szukuć.**

756|28.

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Siedlcach Aleksander Szukuć w m. Garwolinie zamieszkały, na zasadzie 1030 art. U. P. C. podaje do wiadomości publicznej, ze 14 grudnia 1928 r. o godzinie 10-ej zrana w majątku Ostrówek gm. Warszawice odbędzie się licytacja ruchomości należących do **m. Eggertów Jerzego i Rajty** składających się z 3-ch krów, fortepianu, 20 korcy żyta i para koni wyjazdowych oszacowanych na 4200 zł. Powyższe przedmioty mogą być sprzedane niżej szacunku.

Spis rzeczy i szacunek takowych przejrzany być może w dniu licytacji.

Garwolin, dnia 22.XI 1928 r.

Komornik Sądowy (—) **Szukuć.**

L. 258|28.

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Siedlcach Aleksander Szukuć w m. Garwolinie zamieszkały, na zasadzie 1030 art. U. P. C. podaje do wiadomości publicznej, że 14 grudnia 1928 r. o godzinie 10-ej zrana w Ostrówku gm. Warszawice odbędzie się licytacja ruchomości należących do **Eggerta Jerzego** składających się z żywego inwentarza oszacowanych na 3000 zł. Powyższe przedmioty mogą być sprzedane niżej szacunku.

Spis rzeczy i szacunek takowych przejrzany być może w dniu licytacji.

Garwolin, dnia 22.XI 1928 r.

Komornik Sądowy (—) **Szukuć.**

6) Zagubione dokumenty.

Starosta Powiatowy w Białej Podlaskiej ogłasza:

Po raz drugi.

Gumaniuk Stanisław zamieszkały we wsi Zalesie gm. Dobryń zagubił prawo jazdy szoferskiej wydane przez Okręgową Dyrekcję Robót Publicznych w Brześciu n|B. oraz książeczkę wojskową wydaną przez 9 Dyon Samochodowy w Brześciu n|B.

Starosta Powiatowy w Janowie Podlaskim ogłasza:

Po raz drugi.

Klepacki Aleksander, syn Stefana i Eufrozyny, rocznik 1903, mieszkaniec wsi Czuchleby, gm. Górki zagubił książeczkę wojskową i kartę mob. z przydziałem do 34 pp. wydanych przez P. K. U. Siedlce.

Starosta Powiatowy w Lubartowie ogłasza:

Po raz drugi.

Kowalczyk Jan z kol. Ostrówek, gm. Luszawa, powiatu Lubartowskiego zagubił pozwolenie na broń za Nr. 289058|112|Pr. z dnia 26-I 28 r., wydane przez Starostwo Lubartowskie, które unieważnia się.

Po raz trzeci.

Josef Handelsman z Luszawy, pow. Lubartowskiego zgubił książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Chełm w roku 1924, oraz trzy świadectwa pochodzenia na konie wydane przez Urzędy gminy Czemierniki i Luszawa.

Zygmunt Józef zamieszkały w Jadwinowie koło Lubartowa zgubił książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Zamość w roku 1923.

Starosta Powiatowy w Łukowie ogłasza:

Po raz drugi.

Kaczan Stanisław zam. w Rudzie gm. Białobrzegi zgubił książkę wojskową wydaną przez P. K. U. w Łukowie.

Kotowi Stanisławowi zam. Teodorowie gm. Jarczew skradziono książkę wojskową wydaną przez P. K. U. w Łukowie.

Majcher Edward zam. w Rudzie gm. Białobrzegi zgubił książkę wojskową wydaną przez P. K. U. w Łukowie.

Wiącek Franciszek zam. w Annoninie gm. Tuchowicz zgubił książkę wojskową wydaną przez P. K. U. w Łukowie.

Zdunkowi Edwardowi zam. we wsi Gózd gm. Tuchowicz skradziono książkę wojskową wydaną przez PKU. w Łukowie.

Po raz trzeci.

Siejo Józefowi zam. w Jarczówku gm. Stanin skradziono książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. w Łukowie.

Michalakowi Franciszkowi zam. w Annoninie gm. Tuchowicz skradziono książkę wojskową wydaną przez PKU. w Łukowie.

Jurkowski Józef zam. w Łętkach gm. Ulan zgubił książeczkę wojskową wydaną przez PKU. w Łukowie.

Czeladnicki Kisiel zam. w Łukowie, ul. Siedlecka 23 zgubił książeczkę wojskową wydaną przez PKU. w Łukowie.

Starosta Powiatowy w Puławach ogłasza:

Po raz drngi.

Roszkowska Marja zam. zam w Puławach, ul. Kazimierska 10 zagubiła dowód osobisty wydany przez Starostwo Białostockie.

Starosta Powiatowy w Radzyniu ogłasza:

Rojtcher Szmul zgubił oryginał zaświadczenia, wydany przez Starostę Powiatowego w Radzyniu dn. 3.I.28 r. L. 127|p.

Po raz trzeci.

Czarnecki Tomasz rocz. 1903 zgubił książeczkę wojskową wydaną przez PKU. w Białej-Podl. z dnia 15.VIII 1924 r.

Czarnecki Tomasz zam. we wsi Wólka-Siedleńska zgubił świadectwo pochodzenia konia wałacha ur. w 1918 r. wrony, gwiazdka, chrapka, obie tylnie półpięty białe, wzrost 151 cm.

Starosta Powiatowy w Siedlcach ogłasza:

Po raz drugi.

Grochowski Stanisław, syn Józefa i Rozalji, zamieszkały we wsi Opole-Nowe, gm. Niwiski zgubił książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Siedlce, rocz. 1900 (lista poborowa 313d), którą unieważnia się.

7) Różne.

Jezierski Andrzej zam. w Kaliszanach gm. Kamień pow. puławski—roczn. 1887 zgubił książeczkę wojskową wydaną w 1923 r. przez PKU. Puławy.

Pałka Piotr zam. w Tarzymiechach gm. Izbica zgubił dowód tożsamości konia S. B. N. 834276 który unieważnia się.

Po raz trzeci.

Krupa Jan zam. we wsi Domaszew, gm. Podłęż. powiatu Garwolińskiego zagubił książeczkę wojskową wydaną przez PKU. Puławy.

Walenty Sobieszczuk syn Michała rocznik 1890 w dniu 12 lub 13 października 1928 r. zagubił swoją książkę wojskową PKU. Zamość, wydaną w 1923 roku.

Redakcję zakończono dnia 28 listopada 1928 r.

Drukarnia „Przełom" Lublin, Kościuszki Nr. 2.